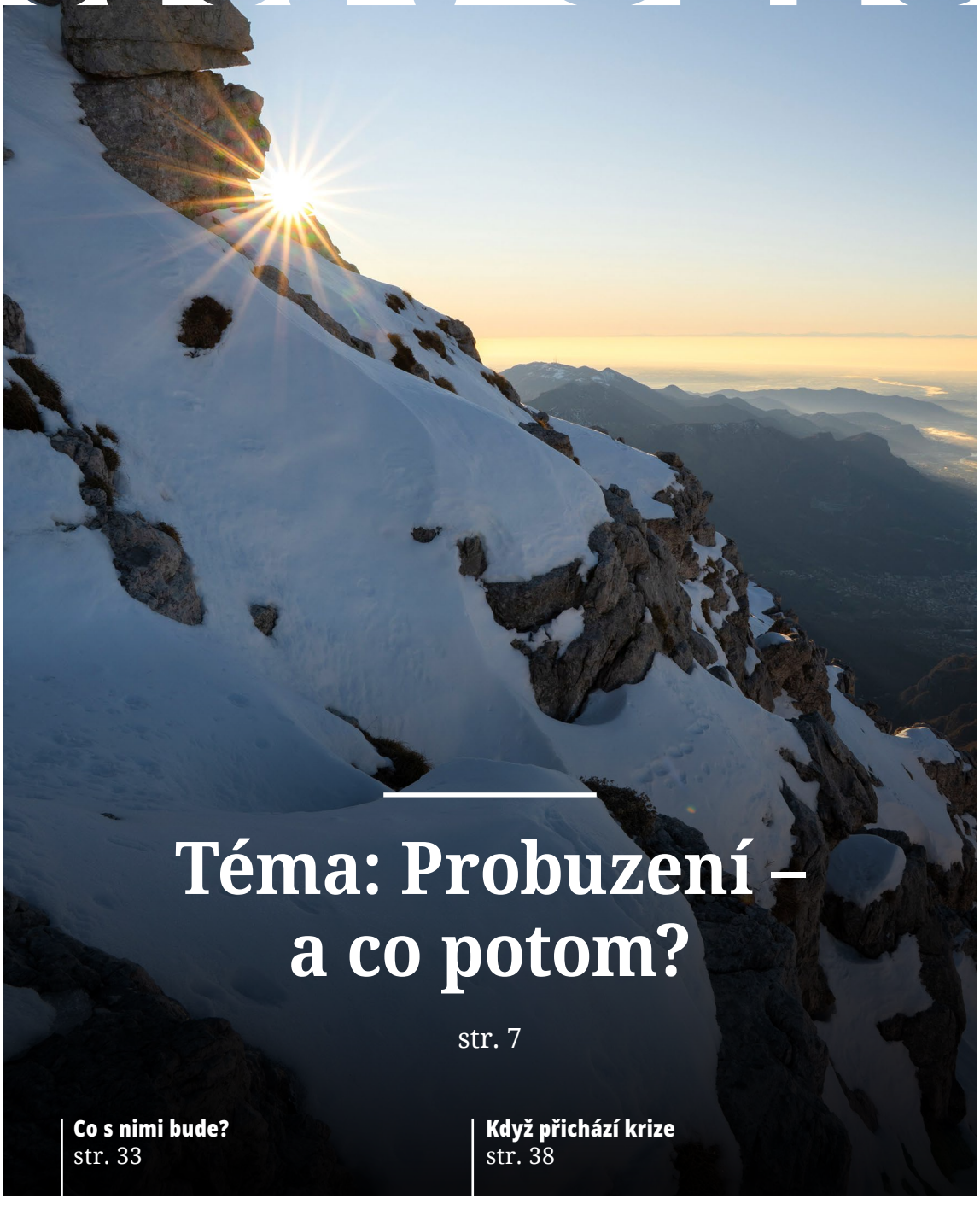
9/2026

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

advent

Téma: Probuzení – a co potom?

str. 7

Co s nimi bude?
str. 33

Když přichází krize
str. 38

ADRA | Dárek

Darujte smysluplně, darujte naději

Dárky, které pomáhají tam, kde je to potřeba.
Obživa | Zdraví | Vzdělávání | Humanitární pomoc

Vyberte si svůj ADRA Dárek

www.adradarek.cz

obsah

ZAMYŠLENÍ
4 | Může být upřímná láska hříchem?
Frank M. Hasel

TÉMA
7 | Probuzení – a co potom?
Craig Carr, S. Joseph Kidder

TÉMA
12 | Modlitba: Srdce našeho duchovního života
Craig Carr, S. Joseph Kidder

ZE SVĚTA
23 | Tři sborové budovy zničeny na Ukrajině
Adventist News Network

Z DOMOVA
26 | Rail Tour 2026
Jakub Němec

Z NAŠICH DĚJIN
42 | Modlitební týden
Marek Harastej

Advent, číslo 9/2026, vychází v listopadu 2026. Časopis vychází 9× ročně, ISSN 1210-3365, registrační číslo MK ČR 6982.

Vydává – Církev adventistů sedmého dne, Londýnská 623/30, 120 00 Praha 2
www.casd.cz

Šéfredaktor – Vítězslav Chán, chan@adventorion.cz

Jazyková redakce – Eva Bělíčková, Marie Koukolová

Redakční rada – David Čančík, Jan Matoušek, Lukáš Jureček, Jan Kubík, Jan Libotovský, Daniel Márföldi

Technická redakce – JUPOS, s. r. o., Ostrava

Tisk – tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Objednávky

ČR: +420 603 553 628, expedice@adventorion.cz

SR: +421 918 493 713, 905 589 935
adventorion@adventorion.sk

Adresa ke stažení:
www.adventorion.cz/ke-stazeni

Příspěvky zasílejte na:
redakce@adventorion.cz

Foto na obálce: www.pexels.com

Foto:16, 17 – Guatemala Union Mission; 18 – SahagunnaUnsplash; 21 – odJem SahagunnaUnsplash; 4, 5, 13, 14, 15, 19, 20, 33, 34 – www.pexels.com; 23 – Adventist Today.org; 35 – Getty Images–Nemke; 41, 42, 43, 44 – www.wikipedia.org; 38 – Crystal Ward & Erwin Nanasi; 40 – ChatGPT

úvodník

Tématem tohoto čísla Adventu je Probuzení – a co potom? Je to vlastně otázka, která má dvě části. Nejprve je třeba se ptát, co to vlastně probuzení/oživení v duchovní oblasti je. Jak vypadá, co ho způsobuje, jak ho poznáme? To všechno jsou správné a legitimní otázky. Měli bychom si je klást nejenom na institucionální úrovni, ale také v osobním životě. Proto se první tematický článek v tomto čísle časopisu snaží hledat odpovědi na tyto otázky.

Ukazuje se, že každé probuzení či duchovní oživení zpravidla zahajuje **intenzivní studium Písma**. Nové a hlubší než předtím. Četba Písma ovlivňuje vlastně všechno, co děláme, jak žijeme a co říkáme. To nás vede k nepoznané radosti, k prožívané vděčnosti a obecně řečeno to obohacuje náš život. Písmo v nás vyvolává emoce, které jsme předtím nezažívali tak intenzivně. Pocity, které nepramení ze čtení Písma, časem opadnou, ale naopak hluboké city pramenící ze studia Bible zůstávají trvale.

Dalším krokem je **modlitba**. Proto je druhý článek k tomuto tématu věnovaný modlitbě. To je naše aktivní odpověď na poznanou biblickou pravdu a prožívané emoce. Probuzení se dotýká i mého modlitebního života. Z modlitby se stává radost a přednost, aktivně prožívané vědomí Boží blízkosti a lásky. Je to odpověď srdce na rozumem přijatou pravdu o Boží milosti a lásce.

Druhá část tématu si klade tuto otázku: Ale co potom? Jak dál? Jak mám jako „probuzený“ křesťan žít? To je něco, o čem nelze „jen“ psát. Ta už v časopise Advent není. Tato část je na nás, čtenářích. Život naplněný praktickou službou pro druhé, pomocí potřebným, prosazováním spravedlnosti; poctivý život, z kterého bude mít Bůh radost a lidé kolem nás skutečný užitek. A tak se těším, že se všichni společně dáme do „psaní“. Přidáte se?

– Vítězslav Chán,
šéfredaktor

Může být upřímná láska hříchem?

Frank M. Hasel, zástupce ředitele Biblického badatelského institutu Generální konference

Jen málokterá myšlenka je pro křesťanský život tak zásadní jako láska.

Sám Ježíš řekl, že největší přikázání spočívají v tom, abychom milovali Boha celým svým srdcem, duší a myslí a milovali svého bližního jako sami sebe (Mt 22,37–39). Na první pohled se zdá, že tím je věc vyřešena: Jestliže je láska nejvyšším přikázáním a odráží samotný Boží charakter (1J 4,8.16), jak by mohla být moje láska hříšná? Mnoho lidí si myslí: „Láska je láska, a pokud moje láska vychází z upřímného srdce, vyřeší to každou morální otázku.“

Písmo nás však vybízí, abychom se nad tím zamysleli hlouběji. Bible nepovažuje lásku za pouhý cit, přitažlivost, náklonnost nebo upřímnost. Biblická láska je hlubší než pouhá emoce. Je to svatý závazek vnímat osobu, kterou miluji, a usilovat o její skutečné dobro způsobem, který je v souladu s Božím charakterem, Boží pravdou a Boží vůlí. Měli bychom také připomenout, že z biblického hlediska nejsou lidé zcela nezávislí ani na druhých, ani na Bohu. Láska je ve skutečnosti slovo vyjadřující vztah a vyjadřuje charakter a podstatu takového milujícího vztahu.

Vztah, *do* kterého byli lidé stvořeni, *pro* který byli stvořeni a *v* němž my lidé vzkvétáme a daří se nám, je vztah s *ostatními* lidmi tak, jak to Bůh zamýšlel. Bůh také chce, abychom byli v milujícím vztahu s Bohem, naším Stvořitelem. Ten se později stal také naším

Spasitelem. To, že Bůh viděl, že potřebujeme zachránit, mělo svůj důvod: hřích. Hřích touží žít mimo Boží stvořený řád. Hřích chce žít *autonomně*. Hřích touží být soběstačný a žít nezávisle na Bohu. Hřích vede ke zkreslení a k odchýlení se od Božího milujícího záměru. To znamená, že ne všechno, čemu říkáme „láska“, je nutně dobré, a ne každý upřímný pocit, který máme, je automaticky správný.

Křesťané by si měli dobře zapamatovat: Pouhá přítomnost silných citů nevyřeší každou morální otázku. Láska musí být prověřena *pravdou*. Jestliže moje láska nevychází z Božího slova, jestliže moje láska není v souladu s Boží zjevenou vůlí, jestliže moje láska je v rozporu s Božími přikázáními a jestliže moje láska nežije podle Božího psaného slova a nedrží se ho, může být moje láska hříchem!

Ježíšovo přikázání milovat je neoddělitelné od poslušnosti. V evangeliích Ježíš nepředstavuje lásku jako pocit, který se vznáší volně mimo morální hranice. Spojuje ji s celým Božím zákonem. Láska k Bohu je na prvním místě a láska k druhým vyplývá z prvního přikázání. V tomto smyslu láska nenahrazuje spravedlnost; je jejím *naplněním*. Skutečná láska neodmítá Boží normy; odráží je. V 1K 13 Pavel popisuje lásku jako trpělivou a laskavou. Nezávidí, nechlubí se ani neprosazuje svou. Neraduje se z nepravosti, ale raduje se z pravdy (1K 13,4–6). Ta poslední věta je klíčová. Biblická láska není oslavou čehokoli, co si někdo přeje. Není to pouhá emocionální intenzita. Láska se raduje z *pravdy*.

Kdy je láska hříšná

Vraťme se tedy k původní otázce: Může se upřímná láska stát hříchem?

Ano, pokud je to láska v lidském smyslu, ale ne v biblickém smyslu. Člověk může mít o druhého upřímnou starost, a přesto ho milovat nesprávným způsobem. Láska se stává hříšnou, když je odtržena od pravdy, svatosti a poslušnosti Bohu.

Uvažujme o několika příkladech.

Rodič může své dítě hluboce milovat, ale pokud ho chrání před každým důsledkem jeho jednání, omlouvá každou lež nebo odmítá říkat tvrdou pravdu, může taková láska spíše podporovat nesprávné postoje, než je léčit. Stále jde o náklonnost, ale to již není láska v plném biblickém smyslu, protože neusiluje o to, co je skutečně dobré.

> Biblická láska je hlubší než pouhá emoce.

Nebo si vezměme romantickou lásku. Muž a žena k sobě mohou cítit intenzivní náklonnost, ale pokud je součástí jejich vztahu svádění, sexuální nemravnost nebo porušení manželského slibu, nelze tento vztah ospravedlnit pouhým

tvrzením: „My se prostě máme rádi.“ Upřímnost neposvěcuje neposlušnost. V takovém vztahu se sice mohou projevovat silné city, ale pravá láska přesto může chybět. Aby byla láska dobrá, musí být formována Božími přikázáními a odrážet je.

Rovněž apoštol Petr nám v jednom z evangelií ukazuje výmluvný příklad (Mt 16,21–23). Když Ježíš mluvil o svém nadcházejícím utrpení, Petr protestoval. Petrovy obavy možná byly míněny dobře, dokonce asi i láskyplně. Ježíš ho přesto pokáral, protože se soustředil na lidský pohled více než na Boží vůli. Někdy to, co nám připadá soucitné, může přesto odporovat Božímu záměru.

Láska nenahrazuje spravedlnost; je jejím naplněním.

Poučení je jasné: Láska musí být očištěna Boží pravdou. Křesťan se neptá jen: „Cítím to silně?“ Křesťan se také ptá: „Odráží tato touha Boží charakter? Ctí svatost? Je v souladu s Božím slovem? Usiluje o skutečné dobro druhého člověka, nebo pouze o mé pohodlí, potěšení či kontrolu?“

To má velmi praktický význam v každodenním životě. Někdy lidé zůstávají ve škodlivých vztazích, protože svou náklonnost nazývají láskou, i když je majetnická, manipulativní nebo destruktivní.

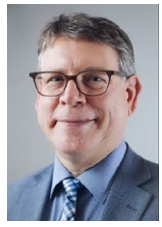
Někdy se sbory odmítají řídit jasným učením Písma, protože se obávají, že by to mohlo působit neláskyplně. Pravda bez lásky se jistě stává chladným legalismem, ale láska bez pravdy se stává sentimentálním kompromisem. Bible nás nevyzývá k žádnému z těchto extrémů.

Krása biblické lásky spočívá v tom, že je zároveň něžná i pravdivá. Utěšuje, ale také napravuje. Dává, ale také chrání. Žehná, ale neschvaluje zlo. Touží po dobru milovaného, jak je definováno Bohem, nikoli lidskými touhami či kulturními konvencemi.

Není to tak, že by láska byla hříšná. Pravá láska není nikdy hříšná. Láska se však může proměnit v hřích, když ztratí své ukotvení v Boží pravdě. Proto se křesťané musejí modlit nejen za milující srdce, ale také za srdce moudrá a poslušná. Potřebujeme takovou lásku, která je trpělivá, věrná, čistá a dostatečně odvážná, aby stála na straně pravdy.

Největší láskou není ta, která pouze potvrzuje to, co někdo chce slyšet. Naopak, je to láska, která člověku pomáhá přiblížit se k Bohu, i když to vyžaduje oběť, napomenutí nebo zdrženlivost. To je láska, kterou nám Ježíš ukázal na kříži: obětavá, pravdivá a svatá.

To je onen druh lásky, kterou by každý z nás měl hledat a po které by měl toužit.

Frank M. Hasel, PhD, *sloužil jako kazatel v Německu a byl učitelem teologie, děkanem teologického oddělení a ředitelem studijního centra Ellen G. Whiteové v semináři Bogenhofen v Rakousku. V roce 2016 odešel do Spojených států a v současné době pracuje jako zástupce ředitele Biblického badatelského institutu Generální konference Církve adventistů sedmého dne v Silver Springu v Marylandu v USA.*

inzerce

Jsem obyčejný muž z venkova v severovýchodních Čechách. Je mi 77 let a rád bych našel společnici na cestu životem do Božího království. Najdu? Telefon: +420 605 149 701.

Probuzení – a co potom?

Craig Carr a S. Joseph Kidder

Ti, kdo navštěvovali adventistické školy, si jistě vzpomenou na „Týdny modliteb“, během nichž večerní shromáždění povznášela společnou náladu na kampusu školy a obnovovala zaměření na Ježíše. V pondělí ráno však někdy nastalo vystřízlivění, když se školní rozvrh vrátil do normálu a většina toho vzrušujícího zážitku „být na hoře Proměnění“ zmizela. Podobně to mohou prožívat lidé při sborových akcích nebo při evangelizačních shromážděních: je těžké udržovat trvalé spojení s Ježíšem.

Toto duchovní ponaučení vidíme v životě Elijáše, který na hoře Karmel vyzval k duchovnímu probuzení. Po velkém vítězství ho vidíme, jak ve strachu a skleslosti prchá, zhroutí se pod stromem a modlí se, aby mohl zemřít (1Kr 18,20–19,18). Nebyl imunní vůči skleslosti. Přesto mu Bůh byl tehdy stejně blízko jako na hoře Karmel.

Tyto výjimečné události mohou být nádhernými duchovními zážitky, které často vedou ke křtům nebo k obnovení oddanosti – což je důkaz působení Ducha. Pozitivní a duchovní účinky však netrvají tak dlouho, jak bychom si přáli. To, co bylo zjevně událostí vedenou Duchem, může rychle vyprchat, jakmile se naše pozornost vrátí ke každodenním povinnostem. Jak tomu můžeme zabránit?

Co je to probuzení?

Pojem *probuzení* je odvozen od hebrejského slova *chajjá,* což znamená „žít, udržovat při životě nebo vzkřísit“.[1] V biblickém kontextu se jedná o svrchované Boží dílo, při kterém jsou věřící vyvedeni z duchovní lhostejnosti.

[1] https://biblehub.com/hebrew/2421.htm.

Významným biblickým veršem, který nastiňuje klíčové principy probuzení, je 2. Paralipomenon 7,14, často citovaný jako „vzorec“ pro probuzení.

Probuzení nastává, když lidé reagují na Boží volání, když se pokoří, modlí se a hledají Boží tvář, činí pokání ze svých zlých cest. Poté Bůh reaguje odpuštěním, uzdravením a obnovením. Zde jsou některé z běžných charakteristik probuzení, které pozorujeme jak ve Starém, tak v Novém zákoně.

- ***Hluboké přesvědčení o hříchu a pokání:*** Hluboký pocit zoufalství nad vlastním hříchem a silná touha odvrátit se od něj, což vede k obnovenému, svatému způsobu života (Jákob, Mojžíš a Jan Křtitel).
- ***Zjevná Boží přítomnost:*** Ohromující, nepopiratelný pocit Boží blízkosti, svatosti a majestátu (Chizkijáš a Letnice).
- ***Touha modlit se a uctívat Boha:*** Výrazný nárůst vroucí společné modlitby a upřímného, radostného uctívání (Elijáš, Samaritánka, Letnice).
- ***Touha po Božím slově:*** Obnovené, hluboké odhodlání studovat Bibli, věřit v ni a poslouchat ji (Jóšijáš, Ezdráš a raná křesťanská církev).
- ***Odvážná evangelizace a proměna:*** Hluboká, společná touha získávat ztracené, vedoucí k velkému počtu obrácení a viditelným změnám ve společnosti (Jonáš a Petr).
- ***Jednota a láska:*** Více lásky, větší štědrost a jednota mezi věřícími (Jóšijáš a raná církev).
- ***Neočekávané fyzické/emocionální projevy:*** Ačkoli to není hlavním cílem, probuzení mohou zahrnovat viditelné znaky, jako je pláč při pokání nebo intenzivní radost z odpuštění (Jóšijáš a raná církev).

Cílem probuzení je, aby se Boží lid znovu radoval v Bohu (viz Ž 85,6). Tomu vždy předchází návrat k životu poslušnosti a svatosti. Probuzení neovlivňuje pouze jednoho člověka. Ačkoli může začít u něj, vždy vede ke změně celého společenství.

J. I. Packer definuje probuzení jako „… Boží dílo, které jeho Duch skrze jeho Slovo přivádí duchovně mrtvé k živé víře v Krista a obnovuje vnitřní život křesťanů, kteří upadli do lenosti a ospalosti“. Dále dodává: „Probuzení tak oživuje či znovu oživuje církve a křesťany, aby měli duchovní a mravní vliv na společenství.“[2]

Charakteristiky pravého probuzení

Podle následujících biblických příkladů zahrnuje pravé probuzení zpravidla tyto prvky:

- ***Pokání:*** Hluboká lítost nad hříchem a vědomé rozhodnutí obrátit se zpět k Božím cestám (pokání Ninivských [Jon 3]).
- ***Bázeň před Bohem:*** Obnovený pocit úcty a posvátnosti vůči Boží svatosti (hora Sínaj [Ex 32–34] a hora Karmel [1Kr 18]).
- ***Vroucí modlitba:*** Intenzivní a vytrvalá přímluva tato probuzení často předchází a doprovází je (naplnění mocí Ducha svatého o Letnicích [Sk 2]).
- ***Znovuobjevení Božího slova:*** Obnovená touha po čtení, studiu a poslušnosti Bible (Jóšijáš [2Kr 22; 23] a také Ezdráš čtoucí Písmo [Neh 8]).

[2] J. I. Packer, *A Quest for Godliness: The Puritan Vision of the Christian Life* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 1990), p. 36.

- ***Změněné životy:*** Mezi vnější znaky patří smíření, odvážné šíření evangelia a oddanost sociální spravedlnosti. Každé pravé probuzení vede ke změně životů, které jsou udržovány obnovenou mocí Božího Ducha (Zacheus [L 19]).

Společná zkušenost probuzení

Jeden z nejlepších výchozích bodů pro přemýšlení o probuzení najdeme v 2. Paralipomenon 7,14:[3] Jestliže se *„… můj lid, který se nazývá mým jménem, se pokoří a bude se modlit a vyhledávat mě a odvrátí se od svých zlých cest, tehdy je vyslyším z nebes, odpustím jim jejich hřích a uzdravím jejich zemi..“*

Pokora

Hebrejské slovo pro „pokořit se“ je *kana*,[4] což představuje první zásadní krok podřízení se Bohu. Znamená to „být ponížen, podroben nebo uveden do poddanství“ a v tomto kontextu dobrovolné, z lítosti pramenící podřízení se Boží autoritě. Pokora je postoj, v němž hledáme Boží blízkost a soustředíme se na něj, nikoli na sebe. C. S. Lewis napsal: „Pokora neznamená myslet si o sobě méně, ale myslet na sebe méně.“[5]

Příklad pokory vidíme u krále Ninive, který poté, co uslyšel slovo Hospodinovo, *„… se oděl do žíně a seděl v popelu“* (Jon 3,6), a u krále Jóšijáše, který si v pokání roztrhl šaty (2Kr 22,11–13). Vidíme setníka, jak padá k Ježíšovým nohám a cítí se nehodný toho, aby Ježíš vstoupil do jeho domu (Mt 8,8).

Pokora se může projevit také tím, že přiznáme své hříchy před Bohem nebo že se omluvíme tomu, komu jsme ublížili. Může se projevit i přiznáním, že máme nedostatky. Projevem pokory může být i snaha povzbuzovat ostatní místo toho, abych upoutával pozornost na sebe.

Modlitba

Poté, co pokorně přiznáme, že Boha potřebujeme, je modlitba prosbou a žádostí o Boží pomoc. To zahrnuje osobní modlitbu, modlitbu v malých skupinkách i společnou modlitbu. J. Edwin Orr je známý svým výrokem: „Žádné velké duchovní probuzení na světě nezačalo bez společné modlitby.“[6] Zdůrazňoval, že probuzení je Boží odpovědí na modlitby jeho lidu, zejména na pokorné a vytrvalé přímluvy.

> Probuzení nastává, když lidé reagují na Boží volání, když se pokoří, modlí se a hledají Boží tvář, činí pokání ze svých zlých cest.

Ellen Whiteová zdůrazňuje ústřední význam modlitby: „Oživení lze očekávat pouze jako odpověď na modlitbu.“[7]

---

[3] Více informací o 2Pa 7 a probuzení najdete v knize Randy Maxwell, *If My People* (Nampa, Idaho: Pacific Press Pub. Assn., 1995), a také v knize Walter C. Kaiser, Jr., *Quest for Renewal* (Chicago: Moody Press, 1986).

[4] https://biblehub.com/lexicon/2_chronicles/7-14.htm.

[5] C. S. Lewis, *Mere Christianity* (New York: HarperCollins Publishers, 2012), p. 128.

[6] https://www.desiringgod.org/articles/beg-god-to-move-again#:~:text=The%20great%20historian%20of%20revival,a%20similar%20burden%20for%20revival.

[7] Ellen G. White, *Selected Messages,* book 1 (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1958, 1980), p. 121.

Ve Skutcích apoštolů vidíme, že dni Letnic předcházelo celých 10 dní modlitby a půstu. „Modlící se církev je mocná církev.“[8]

Modlitba hraje ústřední roli při pozvání Boha, aby probudil svou církev. To se projevuje v podobě intenzivní osobní modlitby každého člena, setkávání v malých skupinkách a společné modlitby, jakož i při každém společném shromáždění k uctívání a modlitbě – to vše v duchu intenzivní touhy a žízně po Bohu. Jak řekl Martin Luther: „*Být křesťanem bez modlitby* je asi tak nemožné jako *být* živým člověkem *bez* dýchání.“[9]

Hledejte mou tvář

Toto je mocný biblický výraz, který nás vyzývá, abychom usilovali spíše o Boží přítomnost, charakter a přízeň než jen o jeho požehnání.[10] V hebrejské kultuře slovo „tvář“ (*panim*) představuje přítomnost člověka, jeho emoce a celistvost bytí;[11] hledat ji znamená toužit po poznání pravé Boží podstaty. To znamená hluboký vztah a touhu poznat Boha, což vyžaduje soustředěnou pozornost, modlitbu a srdce, které je ve shodě s jeho vůlí. „*A budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem*“ (Jr 29,13). Jedná se o záměrnou snahu o důvěrné spojení nebo jak to výstižně vyjádřil Pavel: „*… abych poznal jej a moc jeho vzkříšení*“ (Fp 3,10).

Áronovo požehnání uvedené v Numeri 6,24–26 zobrazuje intimitu a požehnání, které čekají na ty, kdo upřímně hledají Boží tvář. „*Ať Hospodin ti žehná a chrání tě; ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv; ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.*“ Boží úsměv čeká na všechny, kdo hledají jeho zářící tvář.

Vážně hledat Boží tvář znamená toužit po osobním, upřímném a přímém společenství s ním, přesně tak, jak o to požádal Mojžíš na hoře (Ex 33,18–23). Také v celém Davidově životě, a to i v jeho vzestupech a pádech, vidíme upřímné hledání Boha, díky čemuž byl znám jako „*muž podle Božího srdce*“ (viz 1S 13,14; Sk 13,22). V Ž 105,4 nacházíme výzvu: „*Dotazujte se na vůli Hospodinovu a jeho moc, jeho tvář hledejte ustavičně!*“[12] Jedná se o každodenní úsilí, nikoli jen o příležitostné setkání. Nejde o nějaký výměnný obchod, ale o setrvávání v neustálém rozhovoru a hlubokém hledání Boha.

Da 9,3.4 ukazuje, jak Daniel intenzivně hledá Boží tvář: „*Obrátil jsem se k Panovníku Bohu, abych ho vyhledal modlitbou a prosbami o smilování v postu, v žíněném rouchu a popelu. Modlil jsem se k Hospodinu, svému Bohu, a vyznával jsem se mu slovy: ‚Ach, Panovníku, Bože veliký a hrozný…‘*“ Hledání Boží tváře vyžaduje vnitřní rozhodnutí a modlitbu, abychom poznali samotného Boha a svůj zájem zaměřili od vlastního sobectví na Boha.

Odvraťte se od svých zlých cest

Toto je výzva k pokání – k tomu, abychom se pokořili, přestali následovat

[8] Tento citát je nejčastěji připisován Charlesu Spurgeonovi.
[9] https://www.brainyquote.com/quotes/martin_luther_385793.
[10] Tento výraz je v Písmu častý: „Hledejte Hospodina“ – 104 veršů; „hledejte mou tvář“ – 19 veršů; „hledejte a naleznete“ – 24 veršů; spojení „Pán“ a „tvář“ – 156 veršů; viz například Žalm 27,8.
[11] https://www.ancient-hebrew.org/definition/face.htm.
[12] Podle 1Pa 16,6–22 napsal Ž 105 král David.

své vlastní cesty a obrátili se k Bohu. Hebrejské slovo „obrátit se“ (*nácham*) znamená „vrátit se, hluboce litovat a zavázat se ke změně směru“.[13]

Cesta bezbožnosti zahrnuje sobectví, ignorování Božích pokynů, přímé a úmyslné porušování Božího zákona nebo cokoli, co není činěno v lásce. Neexistuje skutečné pokání bez víry a žádná skutečná víra bez pokání. Nemůžeme do svých životů přidat Krista, aniž bychom z nich odebrali hřích.[14] Jak jasně prohlásil Ježíš v Mk 1,15: *„Čiňte pokání a věřte evangeliu.“*

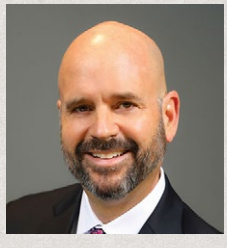
David ve Starém zákoně (Ž 51) a Zacheus v Novém zákoně (L 19) představují uznání hříchu, hluboký zármutek v srdci a vědomé úsilí o nápravu. To je ilustrováno v Př 28,13, kde se píše: *„Kdo kryje svá přestoupení, nebude mít zdar, ale kdo je vyznává a opouští, dojde slitování.“* Probuzení a čas osvěžení přijdou, až zavládne duch upřímného pokání a skutečného obrácení. Jak naléhal Petr ve Sk 3,19 (ČSP): *„Učiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly vymazány vaše hříchy, a přišly časy osvěžení od Pánovy tváře.“* To Bohu umožňuje nás proměnit, aby nás mohl znovu naplnit svým Duchem.

Závěr

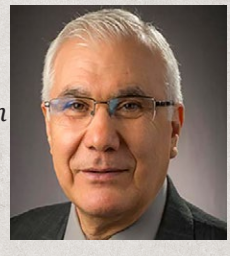
Když se pokoříme, modlíme se a hledáme jeho tvář, odvrátíme se od svých lidských plánů a hříchů, otevíráme Bohu cestu, aby učinil to, co dokáže jen On – vdechnout do nás nový život. Probuzení není něco, co církev činí sama. Je to něco, co církvi činí Bůh. Když jsme individuálně i společně upřímně hledali Pána, On vždy vyslyší naše prosby, odpustí naše nepravosti a uzdraví naše bojem zničené nitro.

Komentář Ellen Whiteové k 2. Paralipomenon 7,14 nám ukazuje všechny nezbytné složky pro probuzení. „Probuzení pravé zbožnosti mezi námi je největší a nejnaléhavější ze všech našich potřeb. Usilovat o něj by mělo být naším prvním úkolem. … Je však na nás, abychom skrze vyznání, pokoření, pokání a upřímnou modlitbu splnili podmínky, na jejichž základě nám Bůh slíbil, že nám udělí své požehnání.“[15]

Kéž je toto každodenním voláním srdce každého věřícího: *„Jako laň dychtí po vodních tocích, tak má duše dychtí po tobě, ó Bože. Má duše žízní po Bohu, po živém Bohu!“* (Ž 42,1.2; ČSP).

Craig Carr je vedoucím kazatelského oddělení a oddělení evangelizace ve Středoamerické unii.

S. Joseph Kidder je profesorem učednictví a aplikované teologie na Teologickém semináři Andrewsovy univerzity.

[13] https://www.blueletterbible.org/lexicon/h5162/kjv/wlc/0-1/.
[14] Tento výrok se objevil v kázání Patricka Morelyho „Conduct Matters.“ https://sermoncentral.com/sermons/conduct-matters-stephen-weatherby-sermon-on-sanctification-258872.
[15] Ellen G. White, *Selected Messages,* book 1, p. 121.

Modlitba: Srdce našeho duchovního života

Craig Carr a S. Joseph Kidder

V jednom sdružení jsem vedl seminář pro učitele, učitele sobotní školy, starší sboru a další klíčové sborové vedoucí.

V průběhu školení jsem povzbudil učitele k tomu, aby se každý den modlili za své žáky a jejich rodiny. Navrhl jsem jim, aby přicházeli do modlitebny nebo do školy dříve a modlili se za každé dítě u lavice či židle, na které bude sedět. Starším sboru jsem doporučil, aby si rozdělili jména členů sboru a návštěvníků našich bohoslužeb, modlili se za ně a alespoň jednou s nimi navázali kontakt. Mohli to udělat telefonicky, osobně nebo e-mailem.

Doporučil jsem jim, aby nahlíželi na své vedoucí role nejen z hlediska učebních plánů a školních programů, nejen z hlediska vyučování sobotní školy, ale v kontextu vedení dětí a mladých lidí k hlubšímu vztahu s Ježíšem. Připomněl jsem starším sborů, že jejich úlohou není pouze číst Písmo nebo přijímat rozhodnutí na zasedáních výboru sboru. Jejich úkolem je také poskytovat duchovní vedení a podporovat smysluplné vztahy s Ježíšem.

Naším největším nebezpečím není to, že se přestaneme modlit, ale že se spokojíme s průměrným modlitebním životem.

Když jsem se o několik let později do tohoto sdružení vrátil, někteří z účastníků prvního semináře se se mnou podělili o své zkušenosti. Učitelé, kteří se modlili za své žáky a jejich rodiny, brzy zjistili, že se zlepšil přístup studentů k výuce, zvýšila se i míra spolupráce s rodiči a – co bylo nejvýraznější – duchovní prožitek studentů se díky obnovenému odevzdání se Ježíši značně prohloubil.

Tato zlepšení zaznamenalo také několik rodičů, kteří si všimli, že jejich děti jsou ochotnější spolupracovat, začaly se lépe chovat a byly více otevřené duchovním věcem. Učitelé sobotní školy uvedli, že jejich nadšení pro výuku dosáhlo historického maxima. Děti rády chodily do shromáždění a začalo docházet více dospělých i dětí. Starší sboru mi řekli, že čím více se modlili, tím více členů se hlásilo

k dobrovolnické práci a že do sboru vstoupil duch milosti a harmonie.

Srdce naší služby

To podporuje přesvědčení, že modlitební přímluva je srdcem služby, vedení a vzdělávání, v nichž se školení, semináře a nejrůznější plány mohou stát ještě účinnějšími.

Tento článek se zaměřuje především na význam osobní duchovnosti a oddanosti modlitbě a přímluvě za ty, kteří učí, mentorují a vedou ostatní, a tím udávají duchovní tón v církvi. Místní sboroví vedoucí jsou Bohem povoláni, aby byli *duchovními* vůdci a modlitebními bojovníky za své sbory. Rovněž úspěšnost rané církve je často připisována aktivnímu modlitebnímu životu: *„Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se“* (Sk 2,42).

Dech duše

Modlitební život vedoucích je základem jejich chození s Pánem. Pravidelná, upřímná modlitba je dechem duše, ale zaneprázdněnost ji může tak snadno udusit. Nikdo nebyl tak zaneprázdněný jako Ježíš, a přesto vidíme jeho neochvějnou oddanost modlitbě a tichému času strávenému s Otcem.

Jednoho dne vystoupil Ježíš na horu, aby se modlil. Shromáždil se však kolem něho dav a on strávil celý den uzdravováním, učením a prostě tím, že byl s lidmi. Nesmíme však přehlédnout osobní sebekázeň, kterou Ježíš prokázal tím, že pečoval i o sebe. Jak se stmívalo, Ježíš propustil zástup, včetně svých učedníků, aby

na hoře prožil chvíli ticha a radostného vědomí přítomnosti svého Otce (viz Mt 14,13–23).

Jako členové církve se často ocitáme ve stejné situaci. Naším největším nebezpečím není to, že se přestaneme modlit, ale že se v důsledku našeho uspěchaného a rušného života spokojíme s průměrným modlitebním životem. Ježíšův příklad nás povzbuzuje, abychom modlitbu kladli na první místo našeho seznamu úkolů. Tímto způsobem budeme Boha hlouběji chápat a více ho vnímat, neboť víme, že Kristus je základ našeho duchovního života. Ellen Whiteová radila: „Zvykněte si mluvit se Spasitelem, ať jste doma, na procházce nebo v zaměstnání. Proste neustále Boha v tiché modlitbě o pomoc, světlo,

> Božím prvořadým přáním není naše služba, ale naše společenství s ním.

sílu a poznání. Ať je každý náš dech modlitbou.“[1]

Vedoucí církve by měli každý den strávit hodinu přemýšlením o Bohu, v rozjímání nad Písmem a v modlitbě u trůnu milosti. Božím prvořadým přáním není naše služba, ale naše společenství s ním. „Ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, aby je poslal kázat“ (Mk 3,14). Když nás Ježíš povolává do vedení, povolává nás nejprve do důvěrného vztahu s ním. Teprve díky tomu, že byli s Ježíšem, byli učedníci zmocněni ke službě.

Zdroj účinnosti

Modlitební život vedoucích je zdrojem jejich efektivity. Oswald Chambers nám připomíná: „Trvalá hodnota naší veřejné služby pro Boha se měří hloubkou důvěry při našich osobních chvílích ve společenství a jednotě s ním.“[2]

Vzpomínám si na oddanou vedoucí dětské služby, která vynaložila velké úsilí na modernizaci učeben sobotní školy a na zajištění toho, aby se vyučovalo podle účinného učebního plánu. Shromáždila dobrovolníky a sehnala peníze na novou barvu, koberce a moderní nábytek, aby vytvořila příjemnou atmosféru. Byla však frustrovaná, když viděla, že každou sobotu chodí přibližně stejný počet dětí. To ji vedlo k přesvědčení, že ona a její tým možná měří výsledky jinak než Bůh.

Poté shromáždila několik svých kolegů učitelů a začali se modlit. V následujících týdnech a měsících pak pozorovali, jak se děti stále více zapojují

do sobotní školy a kladou svým rodičům více otázek o duchovních věcech. Několik mladých lidí projevilo zájem o místní i zahraniční misijní projekty a pět dětí požádalo o biblické studium, aby se připravily na křest.

V dnešní době, kdy i ty nejnovější a nejlepší metody selhávají, je nejúčinnější opravdová závislost na Bohu.

Před sto lety E. M. Bounds řekl: „To, co církev dnes potřebuje, nejsou další nebo lepší mechanismy, nejsou to nové organizace ani novátorské metody, ale [muži a ženy], které může použít Duch svatý – [muži a ženy] modlitby, [muži a ženy] kteří svou moc staví na modlitbě.“[3]

Spojování srdcí

Modlitební život vedoucích i členů církve spojuje jejich srdce s ostatními. Přimlouvání se za druhé nám připomíná, že Pán Ježíš se přimlouvá za ně i za nás. Bůh volá všechny, aby se odvážně modlili a pilně sloužili.

Jeden z nejvýznamnějších a nejkonzistentnějších příkladů přímluvné

[1] Ellen G. Whiteová, *Život naplněný pokojem*, Praha: Advent-Orion, 1995, s. 276 (MH 510.511).
[2] https://boardofwisdom.com/togo/Quotes/ShowQuote?msgid=19722&msgid=19722#.WbGar9VSz4Y, accessed Sept. 7, 2017.
[3] Edward M. Bounds, *Power Through Prayer* (Grand Rapids: Martino Fine Books, 1913), s. 5, 7. Znovu otištěno 6. 2. 2014.

modlitby najdeme ve službě Pavla jednotlivým sborům. Děkoval za ně Bohu (Fp 1,3), povzbuzoval je (Ko 1,13.14), modlil se za jejich vytrvalost (Ř 15,5.6) a za duchovní dary (Ř 1,8–12).

Apoštol Pavel byl spíše putujícím evangelistou a zakladatelem sborů než stálým kazatelem nějakého sboru. Vidíme, jak se neustále modlí za místní vedoucí sboru (2Tm 4,22) a jmenovitě i za členy sborů (Fm 1–4), ale také za to, aby Bůh skrze ně mocně působil (Ef 6,19.20). Zdá se, že se Pavel za církev modlil stejně často, jako kázal a zakládal sbory. Uprostřed dnešní rušné každodenní činnosti a služby je modlitba za váš sbor jedním z nejlepších způsobů, jak vedoucí může využít svůj čas. Vedoucí, kteří spolu se svým sborem vedou aktivní modlitební život, sklidí plody v podobě zdravého a duchovně živého společenství.

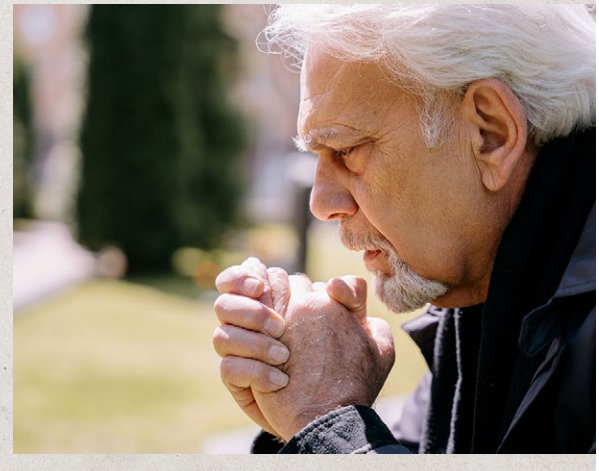
Jaký nakažlivý příklad máme v apoštolu Pavlovi, který nás dnes inspiruje k tomu, abychom se ještě vroucněji modlili za druhé (2K 13,7–9), za jejich trvalý duchovní růst (Ga 6,18; Fp 4,23; 1Te 5,28) a za to, aby Boží království rostlo a rozšiřovalo se (Ko 4,2–4)!

Největší potřeba církve

Naše sbory potřebují především vedoucí i členy s vysokou duchovní integritou, kteří usilují o blízký vztah s Bohem. Když následujeme příklady Krista a apoštola Pavla, rychle si uvědomíme, jak výhody daleko převyšují čas vynaložený na modlitbu. Modlitební život jednotlivců je silným ukazatelem toho, jak blízko jsou Kristu. Apoštol Petr nás nabádá, abychom modlitbu považovali za prioritu číslo jedna: *„Konec všech věcí je blízko. Žijte proto rozumně a střízlivě, abyste byli pohotoví k modlitbám“* (1Pt 4,7). V dnešní době, kdy i ty nejnovější a nejlepší metody selhávají, pramení skutečné ovoce služby z naší důvěry v Boha.

Uprostřed našich rušných dnů a přeplněných kalendářů apelujeme na všechny členy a vedoucí sborů, abychom den začínali s Bohem, ať už děláme cokoli. Musíme denně odolávat pokušení zaplnit si diáře událostmi a aktivitami dříve, než naplníme svá srdce Božím Duchem. Drahocenné ranní chvíle strávené ve společenství s Bohem a při studiu Písma umožňují, aby Boží přítomnost s námi setrvávala a působila na nás po zbytek dne. Dejte Bohu každý den dostatek času, aby se vás dotkl, a skrze jeho Ducha přijde moc, aby se v nás i v srdcích těch, kterým sloužíme, naplnil Boží plán.

Modlitební život jednotlivců je silným ukazatelem toho, jak blízko jsou Kristu.

Adventisté hostili kongres o náboženské svobodě

Gustavo Menéndez, Inter-America News

Vládní úředníci, právníci a zástupci několika náboženských společenství se v Guatemale připojili k vedoucím představitelům a odborníkům Církve adventistů sedmého dne na celostátním kongresu zaměřeném na posílení náboženské svobody a podporu lidí v tom, aby zůstali věrni svým přesvědčením ve vzdělávacím i profesním prostředí.

Studenti sdílejí své zkušenosti se zachováváním soboty na vysokých školách

Mezi účastníky byli členové muslimské komunity, Církve plného evangelia a Církve Ježíše Krista svatých posledních dnů, což odráží širší snahu o podporu mezicírkevního dialogu a spolupráce v oblasti náboženské svobody v Guatemale.

Kongres s tématem „Integrováni v misii se svobodou“ svedl 26. září dohromady 160 odborníků v klubu La Aurora Officers Club v Guatemala City. Akce, kterou zorganizovalo oddělení veřejných záležitostí a náboženské svobody (PARL) Guatemalské unie, byla určena zejména pro odborníky a právníky, kteří mají zájem více se angažovat v oblasti náboženské svobody a misie.

Guenther García, prezident Guatemalské unie, uvedl, že setkání bylo důležité, protože posílilo vztahy se zástupci vlády a občanské společnosti a zároveň otevřelo dialog s jinými náboženskými komunitami.

„Církev fórum organizovala proto, že náboženská svoboda musí být bráněna všude,“ řekl García. „Tím, že se církev zasazuje o svobodu svědomí pro lidi všech vyznání, pomáhá také chránit právo adventistů žít a sdílet svou víru bez omezení,“ vysvětlil.

„Podobné kongresy o náboženské svobodě se v Guatemale již dříve

konaly na regionální i národní úrovni,“ uvedli představitelé církve.

Do diskuse se zapojili vládní představitelé

Vládní představitelé a členové guatemalské právnické obce se zúčastnili panelové diskuse, kterou moderovala advokátka Magda Urizar de López, ředitelka programu PARL Guatemalské unie.

Diskuse se zabývala významem a úlohou náboženské svobody v Guatemale, způsoby, jakými může být toto právo porušováno, a tím, jak mohou instituce lépe respektovat náboženské přesvědčení lidí, kterým slouží.

Účastníci panelové diskuse se rovněž zabývali výzvami, kterým čelí studenti, když akademické požadavky jsou v rozporu s jejich náboženským přesvědčením, a diskutovali o tom, jak zvýšit povědomí veřejnosti o ochraně náboženské svobody.

Kongresman Ronald Portillo, člen parlamentního výboru pro náboženskou svobodu, zdůraznil, jak důležité je chránit práva lidí praktikovat a vyjadřovat své přesvědčení bez jakékoli diskriminace.

„Náboženská svoboda je nezbytnou součástí skutečně svobodné společnosti,“ uvedl Portillo. „Každý člověk by měl mít možnost žít a vyznávat svou víru v souladu se svým přesvědčením, s respektem k ostatním a bez obav z diskriminace kvůli svému vyznání.“

„Věřím v Guatemalu, kde se respektuje víra, kde lze žít podle svého přesvědčení a kde je vždy chráněna i svoboda,“ dodal.

Magda Urizar de Lópezová a Guenther García

Méně náboženství, více autentičnosti

Kevin Jackson, ředitel Sanitarium Health Food Company

Nedávné sčítání lidu nám připomíná, že v celé Austrálii se objevuje jistý paradox.

Zatímco se stále méně lidí hlásí k organizovanému náboženství, mnozí lidé i nadále hledají smysl, účel a duchovní spojení. Vzhledem k tomu, že církve zaznamenávají pokles návštěvnosti, vyvstává otázka: Co lidé vlastně hledají? Domnívám se, že pro mnoho Australanů nejde o spiritualitu jako takovou, ale o autentičnost.

Ježíš vystupoval proti pokrytectví, legalismu a předstírané duchovnosti.

Žijeme v době, kdy jsou lidé skeptičtí vůči institucím, autoritám a uměle vytvořeným veřejným obrazům. Mladí lidé vyrostli v prostředí, kde k reklamám, sociálním médiím a veřejným diskusím přistupují s nedůvěrou. Méně je zajímají nablýskané prezentace a více to, co je skutečné a opravdové. Nástup umělé inteligence tuto skepsi ještě umocňuje.

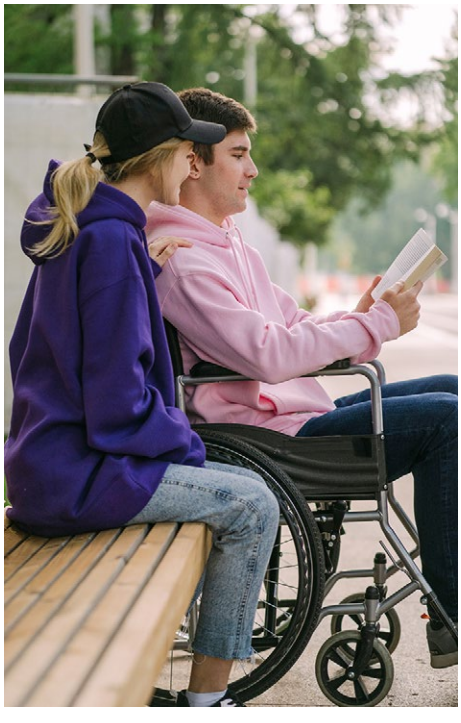
Totéž platí i v případě víry. V evangeliích Ježíš soustřeďoval svou nejostřejší kritiku nikoli vůči těm, kteří zápasili s vírou, ale kritizoval především ty, jejichž vnější náboženství neodpovídalo jejich vnitřnímu životu. Vystupoval proti pokrytectví, legalismu a předstírané duchovnosti. Vítal ty, kdo přicházeli hledat pravdu, i když třeba nedokonalým způsobem. To zůstává poučením i pro dnešní církev.

Možná se lidé tolik neptají, zda křesťané mají všechny odpovědi. Zajímá je ale, zda křesťané žijí tak, jak vyznávají. Odrážejí naše činy naše slova? Vítá naše církev lidi, kteří se potýkají s těžkostmi? Jsme známí stejně tak pro svůj soucit jako pro své přesvědčení?

Církev adventistů má tradici víry založenou na Bibli, službě v oblasti

zdraví, vzdělávání a službě komunitě. Naše největší svědectví však nevychází z dokonale připravených programů či institucí. Naše svědectví je založeno na obyčejných věřících, v jejichž životech se důsledně odráží Kristův charakter.

Autentičnost neznamená dokonalost. Znamená upřímnost. Znamená uznat svá selhání, prokazovat milost druhým a neustále růst ve víře. Znamená to být otevření ohledně naší cesty a zároveň oddaní biblické pravdě. V kultuře unavené vnějšími pozlátky má autentické křesťanství sílu. Když lidé potkají věřící, kteří jsou pokorní, laskaví, důvěryhodní a hluboce oddaní Ježíši, bariéry začínají padat.

> Být autentický znamená uznat svá selhání, prokazovat milost druhým a neustále růst ve víře.

Příležitost, která se církvi nabízí, je významná. Svět se možná stává méně náboženským, ale nemusí to nutně znamenat, že je méně duchovní. Lidé stále hledají. Najdou v nás víru, která je skutečná?

Co (ne)víme o krizi v Latinské Americe

Anna Janošková, specialistka komunikace a copywritingu ADRA ČR

V létě zasáhla Venezuelu i Kolumbii mimořádně silná zemětřesení, která do zemí s již existující humanitární krizí přinesla devastující následky. Latinská Amerika tak získala na pár týdnů více mediální pozornosti než kdy dřív. Víme ale, co se uvnitř tohoto regionu děje dlouhodobě a jak moc závažná tamní situace je?

Nestabilní politická situace, konflikty, drogy, korupce, násilí, chudoba i nemožnost naplňovat základní lidské potřeby – i to jsou příčiny, kvůli kterým se mnoho obyvatel Latinské Ameriky rozhodlo opustit svoji zemi s nadějí na lepší život. A pokud nastane přírodní katastrofa, jako je zemětřesení, počet migrujících lidí se ještě zvyšuje…

Konkrétně státy Peru a Ekvádor například dnes hostí dohromady přes dva miliony uprchlíků a migrantů z Venezuely a Kolumbie. Vedle nich hledají bezpečí také lidé z dalších zemí, jelikož situace je v celém regionu velmi křehká a obyvatelé necítí pevnou půdu pod nohama. Proč by se ale vydávali na cestu do neznáma, kde nevědí, co je čeká?

- Jerrymu je 23 let a pochází z Venezuely. Několik let se spolu se svou rodinou potýkal s ekonomickými problémy, které mu znemožňovaly najít si stabilní zaměstnání a zajistit si dostatečný

příjem na pokrytí základních životních potřeb. Proto se Jerry rozhodl odejít a hledat lepší pracovní příležitosti. Jeho cílem je dostat se do Peru, kde, jak doufá, si najde práci, získá pravidelný příjem a bude moci finančně podporovat svou rodinu i zlepšit její životní podmínky.

- Eric je 59letý muž s dvojnásobnou migrační zkušeností. Kvůli problémům ve své zemi původu se ve svých 13 letech přestěhoval spolu s rodinou do Venezuely. Později byl v důsledku politické situace ve Venezuele nucen migrovat znovu, tentokrát do Ekvádoru, kde však i po sedmi letech kvůli svému pobytovému statusu nemůže pracovat ve svém oboru hotelnictví a turismu. Živí se proto neformálním obchodem a jeho současný příjem nestačí ani na nájem a jídlo.

Z českého (a evropského) pohledu může být těžké takové příběhy pochopit, ale místní často nemají jinou možnost. Představte si, že žijete v zemi, kde dlouhodobá politická a socioekonomická krize oslabuje fungování země a dostupnost základních služeb. Práci hledáte jen obtížně, zdravotní péče či vzdělání pro vás nemusejí být snadno dostupné. Chudoba se prohlubuje, budoucnost je nejistá a vy sami máte nebo plánujete rodinu. Jak v takové situaci zajistit bezpečnou budoucnost sobě a svým dětem?

Pro řadu lidí je rozhodujícím faktorem k odchodu také přítomnost násilí. Někteří prchají před gangy, vydíráním a výpalným, které se v některých oblastech stalo součástí každodenní reality. Jiní utíkají před domácím či genderově podmíněným násilím.

Například Patricia žila v partnerském vztahu, ve kterém byla opakovaně vystavována násilí. Během soužití zažívala fyzické, psychické i sexuální útoky (nejintenzivnější zejména ve chvílích, kdy byl její partner pod vlivem alkoholu nebo jiných psychoaktivních látek), a dlouhodobě tak fungovala ve strachu, nejistotě a pocitu bezmoci. Přesto ale dokázala najít sílu převzít kontrolu nad svou situací a rozhodla se od partnera i se svými dětmi odejít.

„Nebylo to vůbec jednoduché, ale dokázala jsem se od partnera odpoutat. Udělala jsem to kvůli sobě a také kvůli svým dětem. Prožívala jsem chvíle plné strachu, nejistoty i pochybností. To, že jsem měla někoho, kdo mě vyslechl, podpořil a provázel mě celou situací, mi ale dodalo sílu pokračovat a nevrátit se zpět.

Postupně se učím spoléhat se sama na sebe, vydělávat si vlastní peníze a budovat nový život, ve kterém je více bezpečí, důstojnosti a naděje.“
(Patricia, příjemkyně pomoci)

Migrace je v každém případě poháněna velkou mírou naděje na lepší budoucnost. Po letech zoufalství a promarněných příležitostí hledají lidé v pohybu místo, kde budou mít šanci začít znovu a zajistit sobě i svým dětem důstojnější život. Proto také často na cestě vidíme ženy (i těhotné) a děti.

Cílem pomoci ADRA v Peru a Ekvádoru je umožnit těmto lidem překonat obtížné období spojené s vydáním se na cestu – zajistit jim přístup k základním službám a obnovit jejich pocit bezpečí a důstojnosti. Téměř všechny oblasti, ve kterých pomáháme, představují klíčové body migračních cest v Latinské Americe. Naše pomoc proto zahrnuje:

- zdravotní péči (působení zdravotnických týmů, provoz mobilních klinik, osvětové aktivity a poskytování psychosociální pomoci),
- potravinovou pomoc (distribuce potravinových balíčků a zajištění přístupu k teplému jídlu),
- podporu v oblasti ochrany, například obětem násilí a při slučování rodin,
- distribuci hygienických balíčků a přístup k hygienickému zázemí,
- krátkodobé ubytování ve dvou ubytovnách.

Dosud jsme podpořili již 183 tisíc lidí a v této pomoci budeme pokračovat. Buďte u toho s námi. Pomáhejte s námi lidem na cestě vracet naději.

Děkujeme.

Spolufinancováno Evropskou unií

AVSI People for development

Projekt HOPE je podpořen z prostředků Evropské unie, ADRA International, AVSI a českých soukromých dárců. Partnery projektu HOPE jsou ADRA Ekvádor a ADRA Peru.

QR Platba

Tři sborové budovy zničeny na Ukrajině

Adventist News Network

Podle zprávy Ukrajinské unie, kterou zveřejnila Adventist News Network (ANN), byly při útocích na Ukrajině během tří po sobě následujících dnů, od 17. do 19. října, poškozeny nebo zničeny nejméně tři modlitebny Církve adventistů sedmého dne.

Modlitebna v Chersonu byla poškozena při leteckém útoku 17. října 2026 následně byla v noci z 18. na 19. října při ostřelování zničena sborová budova ve městě Izjum.

Modlitebna v Irpini v Kyjevské oblasti byla poškozena při leteckém útoku přibližně v 6 hodin ráno 19. října. Kyjevská regionální vojenská správa oznámila, že při útocích bylo zraněno 17 lidí a jedna žena zahynula.

Modlitebna utrpěla značné škody – má praskliny ve stěnách a rozbitá okna a okenní rámy. Členové místních baptistických a letničních sborů pomáhali adventistům uklízet budovu a odklízet trosky. Městské úřady poskytly speciální techniku k odstranění trosek a rozbitého skla.

Budova adventistického sboru v Izjumu v Charkovské oblasti byla zničena při ostřelování v noci z 18. na 19. října. Hlavní ředitelství policie oznámilo, že při útoku byli zraněni tři lidé.

Vedoucí představitelé církve uvedli, že se zřítila značná část stěn a střechy budovy, ačkoli přední fasáda zůstala stát. Adventistický sbor v Izjumu byl založen v roce 1947 a budovu sboru církev zakoupila v roce 2006.

Modlitebna v Chersonu byla poškozena při leteckém útoku ráno 17. října. Regionální vojenská správa v Chersonu oznámila, že v průběhu jedné hodiny bylo svrženo osm bomb, přičemž bylo zraněno 22 lidí. Při druhém úderu zahynul řidič záchranné služby.

Vedoucí představitelé církve uvedli, že mnoho oken budovy bylo rozbito, zatímco okenní rámy a dveře byly poškozeny jen částečně. Budova byla až do útoku v provozu. Dříve v ní sídlila adventistická střední škola „DieSlovo“, která z důvodu bezpečnosti studentů přešla na on-line výuku.

Zpráva neuváděla, zda byla některá z modliteben terčem útoku záměrně.

SafePoint oslavil čtyři roky existence

Pavel Eder

„Budeme se ohlížet, vyhlížet, slavit a hodně tleskat.“ V tomto duchu oslavil SafePoint v sobotu 3. října 2026 své čtvrté narozeniny, aby si připomněl cestu, která začala v malé podkrovní kanceláři v Karlíně.

Tehdy nikdo ze zakládajícího týmu pořádně nevěděl, co dělat. Od začátku jim však jako ukazatel směru posloužila jejich vize: tvořit

kulturně srozumitelnou církev pro lidi, kteří v ní ještě nejsou. Narozeninová bohoslužba spojila vděčnost za uplynulý rok s pohledem do budoucnosti.

Jedním z velkých darů poslední sezony je nové zázemí ve Vršovicích. Předcházely mu dva roky úmorného hledání. Od loňského listopadu se na tomto místě každou sobotu schází v SafePointu asi 70 lidí. Prostor během týdne slouží jak lidem z církve, tak sousedům i dalším návštěvníkům. Proběhla zde řada večerů deskových her, sousedský swap, koncerty, přednášky o vztazích nebo veřejná natáčení podcastu o zdravém životním stylu. Během týdne zde také otevírají úterní coworkingový prostor nazvaný Lounge, kdy je SafePoint po celý den otevřený

každému, kdo chce pracovat nebo studovat v klidné atmosféře. Postupně tak vzniká místo, kde se mohou potkávat lidé s různými příběhy a zkušenostmi z církve i mimo ni.

Výrazným momentem uplynulého roku byla prosincová návštěva přibližně třiceti církevních vedoucích, autorů a odborníků na misii z různých částí světa. Mezi nimi do SafePointu zavítal například spisovatel Jon Paulien, vedoucí misijních center při Generální konferenci, a misiologové z Andrewsovy univerzity. Tito hosté navštívili SafePoint jako projekt podpořený misijním centrem pro službu lidem v sekulárním prostředí, který je součástí Generální konference, nejvyššího církevního orgánu, který koordinuje celosvětovou Církev adventistů sedmého dne.

Mezi návštěvníky byl i současný tajemník Generální konference Rick McEdward, který k narozeninám následně poslal SafePointu krátké videopřání. V něm popřál celé komunitě, aby dál zářila společnosti v Praze i za jejími hranicemi.

Během poslední sezony se v SafePointu nechalo pokřtít celkem třináct lidí. Od jeho vzniku zde křtem vstoupilo do Církve adventistů sedmého dne celkem pětatřicet lidí. Další se přidali z jiných církevních společenství a přijali vizi SafePointu za svou. To vše je velký Boží dar.

Ústřední větou narozeninové bohoslužby se stalo heslo Loved Into Loving. Kazatel Pavel Eder je v kázání vyložil na příběhu ženy u Šimonova stolu z Lukášova evangelia. Do domu vstoupila jako člověk zatížený vlastní minulostí a pohledy ostatních. Ježíš jí vrátil důstojnost, přijetí a pokoj. „Jsme milováni

do schopnosti milovat," shrnul Eder hlavní myšlenku. Přijatá Boží láska nás postupně učí zdravěji milovat Boha, druhé i sebe samé. Heslo Loved Into Loving účastníkům připomnělo také památeční tričko, které každý zdarma obdržel a které navrhli a otiskli sami lidé ze společenství. Tato věta, která ukazuje, že se Bohem necháváme milovat, a tím nás samé proměňuje ve více milující bytosti, se má propsat do vztahů, rozhodování i způsobu, jakým zacházíme s lidmi.

Tímto směrem chce SafePoint pokračovat také v další sezoně – aby lidé rostli v hlubším učednictví, kořenili v Boží přítomnosti, dokázali poctivě studovat Bibli a celý život nechali proměňovat Duchem svatým. Svůj misijní záměr chce SafePoint i dál naplňovat jak v Praze, tak za jejími hranicemi. Čtyři roky přinesly pevnější zázemí i strukturu, podporu představitelů celosvětové i lokální církve i viditelné ovoce věrné služby. Vize však zůstává stejná. „Chceme mít vždy jednu židli navíc pro člověka, který přijde poprvé. U jednoho stolu se učíme přijímat lásku a dávat ji dál."

RAIL tour 2026

Jakub Němec, vítězný tým Fialových

Je klidné nedělní odpoledne. Klid před bouří. Jsem doma, cítím neklid a velkou nervozitu. Čekám na to, až pro mě navigátor Roman přijede autem a vyrazíme spolu do Olomouce na start závodu. Tedy čekám… snažím se sbalit.

Vždy, když se balím na RAIL tour, přemýšlím, kolik věcí zase potáhnu zbytečně a na co zase zapomenu. Člověk by řekl, že na osmý ročník závodu už musí velmi dobře vědět, co si s sebou má brát. Letmým pohledem ještě projedu hromádku, kterou soukám do batohu. Co nemám, to nepotřebuji. A co potřebuji, to se dokoupí v olomouckém Decathlonu, na tradičním místě pro sraz mého Fialového týmu. Koupil jsem letos novou 50litrovou krosnu, nový spacák a vložky do bot. Nové boty nepotřebuji, staré to ještě vydrží. Pořekadlo praví: „Lepší hory jídla než hory v noci.“ Ano, druhou zastávkou Fialových je nákup potravin. Pak na půdě olomouckého sboru CASD převzít GPS lokátor, pravidla, trička, pořídit fotku, pozdravit se s ostatními týmy na grilovačce, finálně dobalit batohy, užít si poslední sprchu a spánek. Nikdo netuší, zdali se těchto dvou komodit vůbec někdy v průběhu závodu dočkáme. Dělba místa na spánek: závodníci Bára, Tom a já spíme v modlitebně, navigátoři Roman a Tom spí v hotelu. Klid už byl, bouře může přijít.

Ospalé pondělní ráno velmi rychle vystřídají nervy a adrenalin. Na náměstí u morového sloupu se od 8.00 hod. náhodně losují checkpointy (dále jen „chp“), a to právě naší Bárou. Loni měla „šťastnou“ ruku na losování 5b, tj. nejdelších chp. Letos opět nezklamala. Byť bylo 5b chp v nabídce podstatně méně, stejně se většina z nich vylosovala. Los nás potěšil, vylosovala se Pálavská horská etapa společně

s nedalekým chp Svět bludišť v Drnholci. Hned na začátek jsme tedy zdolali ve vražedném tempu 32,5 km za 5,5 hodiny. Počasí mělo být příjemné, vlna veder už odezněla, ale stejně jsme se pekelně zapotili. Navigátoři hlídali batohy v Břeclavi, minimálně jeden z nás se pro ně musel vrátit. Nakonec se rozhodlo, že to budu já, a to vynuceně.

Jeden ze dvou nejkrizovějších momentů celého závodu jsme prožili právě pod Děvínem. Začalo to sbíháním z kopce, při kterém mi nedobíjela powerbanka a vybil se mi mobil. Do toho jsme nemohli najít národní přírodní památku, přihnala se na nás průtrž a k tomu moje tělo vypovědělo službu. Z posledních sil jsem s týmem dobyl chp sochu věstonické Venuše, načež jsem poslal Toma s Bárou stíhat vlak na Kobylí a sám asi půl hodiny sbíral síly a snažil jsem se nezvracet. Do toho jsme si ještě v tom spěchu prohodili batůžky a já jsem se ocitl s Tomovým mobilem a doklady (včetně jízdenky), zatímco moje peněženka a powerbanka byla na cestě na vlak. Svoje věci jsem po domluvě našel v křoví u zastávky, Tomovi koupila jízdenky Bára. Žel, o pět minut nestihli vlak na Kobylí, takže se vydali do Rosic. Já jsem se vydal do Břeclavi pro batohy a sraz celého týmu byl tedy posunut až do Jihlavy, kde jsme se konečně setkali kolem 22. hodiny. Celkem tak Bára s Tomem strávili 11 hodin bez svých batohů, zásob a teplejšího oblečení. Naštěstí moc nezmrzli, a tak jsme jeli posledním vlakem do Horní Cerekve, kde jsme se vydali k Ajurvédskému pavilonu. Noční 13km procházka skončila ve dvě hodiny ráno, kdy jsme se uložili k odpočinku. Po zběsilém úvodu jsme se rozhodli pro bonusový šestihodinový spánek oceněný 5b. Během nočního plánování se kolem našeho nocležiště pohybovala policie, prý hledali nějakého muže s černou igelitkou. Až ráno zjistili, že přenocoval v jedné z přistavených souprav. My jsme naštěstí byli v pořádku. Kdo by čekal, že si pořádně odpočineme, mýlil by se. Vedle nádražní budovy, kde jsme spali, se otáčely autobusy a k tomu strojvedoucí nastartovali dvě

drezíny, aby si v nich na ráno zatopili, takže klokotání motoru na klidu rozhodně nepřidávalo.

V úterý jsme strávili dopoledne na jindřichohradeckých úzkokolejkách, které jsou čerstvě obnovené místní partou nadšenců. Vskutku parádní zážitek, všem velmi doporučuji, pokud se chcete kochat krásnou krajinou jižních Čech. Na nás dolehla únava, takže jsme začali jakýkoliv čas ve vlaku využívat ke spánku. Pak rychle Nepomuk – Plzeň – Praha na povinný checkpoint a už zase honem rychle vylézt na Kunětickou horu před půlnocí, abychom zkompletovali postupku (2b, 3b, 4b, 5b chp dobytý v jednom dni).

Během půlnočního losu jsme měli štěstí. Nově vylosované chp u Březové nad Svitavou a Skalice nad Svitavou jsme prošli už okolo půl sedmé ráno (a to již byl 3. chp, protože jsme v noci přešli z Ústí nad Orlicí do Dlouhé Třebové). Pokračovali jsme dál na jižní Moravu a na Valašsko. V Pržně u evangelického kostela došlo na velmi milé shledání s Ájou Zapletalovou, ženou faráře místního sboru a také místní obyvatelkou, která se mnou založila fialový tým a jela se mnou první čtyři ročníky. Nenechali jsme se zlákat nabídkou sprchy a postele, ale rozhodli jsme se pokračovat ještě do Osíčka, kde byl koneckonců nocleh také velmi dobrý, ale pouze tříhodinový. Před čtvrtkem jsme vedli pořadí s velkým náskokem a nic nenasvědčovalo tomu, že bychom závod neměli dotáhnout do vítězného konce. Los nám opět dal velmi pěkná místa na ranní dobývání, čelili jsme pouze dilematu, jestli se vydat nejdříve do Hodonína a Uherského Ostrohu, nebo do Hranic na Moravě a Lipníku nad Bečvou. Vybral jsem variantu B.

Čtvrtek je obecně pro náš tým kritický. Každý rok, ať děláme, co děláme, tak se něco nepovede. S odstupem času vidím, že strategicky pro nás zřejmě bylo lepší začít Hodonínem. Ráno bylo zalité sluncem, Hranice i Lipník jsme dobyli, ale pak jsme začali paběrkovat chp okolo Olomouce, a než jsme se dostali do Nedakonic u Hodonína, kde na nás čekalo 4+1b, spláchla naše naděje supercela, a tak jsme rovnou zamířili na Ostravu. Náš náskok na skvěle navigovaný červený tým v čele

s Honzou Havelkou se ztenčil pouze na čtyři body. V Opavě jsme se potkali s Ondřejem Lichým, navigátorem bývalého safírového týmu, který si našel naši polohu a vydal se s námi strávit trochu času. Dalším milým setkáním byl karamelkový tým plný sourozenců Bolfových, se kterými jsme čekali v čekárně v noci v Havířově a zazávodili jsme si proti nim v pátek ráno v Otrokovicích.

V pátek již nikdo neviděl pohyb ostatních týmů na mapě. My jsme tušili, co vše se pokusí červený tým stihnout. Přišlo vyhlašování výsledků a ejhle, vyhráli jsme o 11 bodů, což jsme dle propočtů rozhodně nečekali. Červeným již ale také došly síly, proto souboj nebyl těsnější. Vytoužené první místo se tedy po sbírce 2× druhé místo, 2× třetí místo, 2× čtvrté místo a 1× osmé místo konečně podařilo získat. Díky Bohu.

RAIL tour je unikátní závod pořádaný Církví adventistů sedmého dne, který opravdu nemá obdoby. Díky naší husté železniční síti a vysoké frekvenci spojů si troufám tvrdit, že je to světový unikát. Žel, zájem o tento závod je čím dál menší. Letošního klání, které se uskutečnilo 17.–21. 8., se zúčastnilo pouhých 11 týmů a 46 závodníků a navigátorů (z řad CASD, jiných církví i nevěřících). Přitom hlavní myšlenkou závodu není všechny porazit, ale hlavně poznat sám sebe jakožto poutníka, který neví, kde večer složí hlavu a kam ho zítra kroky zavedou, protože se vše může během minuty zpoždění změnit. Není to o tom, kdo nachodí nejvíce kroků, ale o vystoupení z komfortní zóny, o strategii při plánování, prožití na první pohled nekonečně dlouhých dnů a nocí, krásných východů a západů slunce a milých setkáních na cestě a v cíli. Navíc nikde není psáno, že se RAIL tour nedá pojmout jako pohodová dovolená s přáteli! S kým se potkám za rok na startu?

Rozhovor s Jozefem Kučerou, novým spirituálem ATI

Simona Pudová, vedoucí studijního oddělení ATI

Jozefe, potkali jsme se vlastně teprve nedávno, a to přímo tady na ATI. Chtěla bych se Tě proto na úvod zeptat: Když se zpětně díváš na svůj život, jak vnímáš Boží vedení a co Tě přivedlo ke kazatelské službě a později i k působení na ATI?

Keď sa pozriem spätne do svojich raných rokov, vidím úžasnú Božiu milosť, ktorá ma zachránila vo veľkom počte prípadov – zápal mozgových blán, anafylaktické šoky, pred pádom do kameňolomu, pred utopením… a tiež vnímam prípravu na kazateľskú prácu. Asi ako 11-ročný som čítal Pioniersky zápisník, kde boli viaceré slávne osobnosti pôsobiace na Slovensku, a všimol som si, že mnohí vedeli hebrejsky a grécky. Netušil som prečo, ale vo svojom srdci som zatúžil naučiť sa tieto jazyky. Až neskôr som pochopil, že to bol Pán, kto za tým stál, a túžba po jazykoch ma priviedla k štúdiu teológie, práci kazateľa a neskôr aj učiteľa na ATI.

Jestli mě paměť neklame, pracoval jsi také jako knižní evangelista, je to tak?

Áno, bolo to krásnych 13 rokov, ktoré ma nesmierne obohatili v otázkach dôvery v Hospodina. Boli to ešte časy, keď bolo možné chodiť po dedinách a mestách, navštevovať ľudí v ich bytoch, absolvovať krásne rozhovory o viere a zanechať za sebou tichých poslov v podobe kníh. Veľmi rád na to spomínam, hoci to nebola ľahká práca. Pán však mnohorakým spôsobom otváral srdcia ľudí pre naše knihy, z čoho vznikali nádherné rozhovory a skúsenosti. Mnohé aj veľmi humorné. Aj po rokoch, keď prechádzam cez niektoré dediny, pamätám si, kde som predal akú knihu. Bude veľmi zaujímavé vidieť v Božom kráľovstve, ako naše

knihy prispeli k záchrane mnohých ľudí.

Jak probíhal Tvůj přechod od práce knižního evangelisty ke kazatelské službě? Vnímal jsi v něm Boží vedení? Provázel Tě při tomto rozhodování nějaký duchovní zápas?
Počas práce na Božom diele v podobe KE, služby zborom, vyučovania priateľov, prišlo Božie pozvanie na štúdium na TS. Na roky spojené so štúdiom spomínam s láskou. Všetky informácie som hltal, zaujímalo ma úplne všetko. Boli to nádherné hodiny so skvelými učiteľmi a spolužiakmi. Som vďačný Bohu aj cirkvi, že seminár podporovali, aby mohlo dielo pokračovať. Intenzita vzťahu so seminárom bola nasledujúca: obrovská láska, veľká láska, láska a nakoniec sa dostavila únava. Štúdium, práca, rodina s malými deťmi. Päťročné štúdium si vyžiadalo svoju daň, ale nič neľutujem.

Do kazateľskej práce ma Pán povolal slovami Iz 6,8: „Koho pošlem, a kto nám pôjde? Na to som povedal: „Tu som ja, pošli mňa!“ Bol to rovnaký text ako pri povolaní do KE – vtedy to bolo v knihe od EGW, teraz priamo z Písma. Klasickú prácu kazateľa som vykonával od r. 2006 do r. 2026, kedy sa posúvam na pre mňa novú pozíciu. Kazateľská práca bola krásna a zároveň náročná, ako každá práca s ľuďmi. Tak ako na konci KE som cítil potrebu zmeny, podobne to bolo aj v kazateľskej službe. Mám rád štúdium a vnímal som, že sa potrebujem posunúť ešte niekam inam. Pán mi bol milostivý a stalo sa tak.

Na ATI ale nejsi jako učitel úplným nováčkem. Působil jsi zde už několik let, než ses dostal do dnešní role vedoucího katedry biblistiky a spirituála. Jak tato cesta probíhala?
Áno, myslím, že od r. 2017 som učil evanjeliá na katedre NZ. A na jeseň v r. 2025 prišla ponuka učiť celý Nový zákon plus pracovať pre ATI ako spirituál pre študentov. Vnímal som to ako ponuku od Pána, za ktorú som veľmi vďačný, a zároveň je to pre mňa výzva, aby som naplnil očakávania, ktoré sú s tým spojené. Pre ATI budem pracovať v úväzku 0,8 a pre SZ 0,2. Pre ATI

ako učiteľ a spirituál, pre SZ ako vedúci oddelenia SŠ a Výchovy plus ako vysvätený kazateľ pre nevysvätených kazateľov pre Zvolen a B. Bystricu.

Být spirituálem je velkou předností, ale zároveň i velkou zodpovědností. Jak se chceš vyrovnat s nároky, které jsou s touto službou spojené?
Môj bezprostredný predchodca, Aleš Zástěra, ako aj ostatní predchodcovia, nastavil vysokú latku kvality, ktorú by som rád zachoval. To, čo budem potrebovať najviac, je pokora pred Najvyšším, vedomie záväzku a kvality spojené s prácou so študentmi. Je to záväzok byť s nimi spojený „pupočnou šnúrou“ starostlivosti ako o svoje „mláďatá“, byť s nimi v dobrom i zlom. Načúvať, motivovať, viesť, pomáhať… Všetko, čo bude potrebné – aby spomínali na štúdium a učiteľov v dobrom a s láskou. Spolu s kolegami urobíme všetko preto, aby úspešne doštudovali. A potom, „jedným očkom“ sledovať, ako sa budú vyvíjať ich ďalšie životné osudy, keď budú slúžiť Pánovi v rôznych funkciách v cirkvi aj v spoločnosti s hrdosťou, že ATI prispela svojou „troškou do mlyna“.

Jaké je Tvé přání pro studenty, které už znáš, i pro ty, kteří na ATI teprve přijdou?

Spolu so štvorročným štúdiom, ktoré otvára priestor pre uplatnenie v kazateľskej službe – po doplnení štúdia aj v práci kaplánov vo väzniciach a nemocniciach – otvárame dvojročné štúdium na rozšírenie vedomostí a zručností pre službu v cirkvi. Počet študentov sa nám prudko zvýši, čo nás vystaví zaťažkávacej, ale zároveň radostnej službe.

Študentom prajem, aby zažili to veľké nadšenie pri štúdiu, aby napriek náporu a ťažkostiam hľadeli vždy na Pána, ktorý ich povolal. Aby Mu boli verní, oddaní a plní Jeho dobroty, láskavosti a múdrosti. Aby všetko svoje štúdium uvrhli na Hospodina, veď On sa o všetko stará. Aby prežívali Jeho blízkosť vo všetkých životných situáciách, aj pri skúškach, ktorých sa mnohokrát obávajú. My učitelia im chceme stáť po boku a zvíťaziť spolu s nimi. Chceme spolu s nimi spievať pieseň víťazstva, pieseň Baránkovu, čiastočne tu na tejto zemi a potom aj v Božom kráľovstve. Milí študenti: ***„Nepřátel se nelekejte a na množství (studia) nehleďte. Pána svého v srdci mějte, proň a s Ním bojujte a před nepřáteli neutíkejte! Na ně, hrrr na ně!“***

Co s nimi bude, když se nerozhodli pro Ježíše?

Tanya Leigh Woodová

V srdci to hodně bolí, když se za někoho znovu a znovu modlíš, když za něj prosíš Boha, aby mu otevřel oči, a vyhlížíš i ten nejmenší náznak změny, ale zdá se, že se nic neposouvá. Jak napsal Pavel: „Touhou mého srdce a prosbou Bohu za ně je, aby byli zachráněni“ (Ř 10,1; ČSP). Ta touha je hluboká a silná.

Sdílel jsi svůj příběh. Odpovídal jsi na jejich otázky, jak nejlépe jsi uměl. Snažil ses žít s vírou v naději, že skrze tvé činy uvidí v tobě odraz Kristova charakteru. Zažil jsi chvíle naděje – když se trochu otevřeli, zeptali se na něco hlubšího nebo řekli, že by možná jednoho dne přišli do shromáždění. Ale pak ten okamžik pominul a oni se zase stáhli za svou zeď.

Je to těžké. Protože tu nejde o to vyhrát spor nebo někoho přesvědčit, aby s vámi souhlasil – jde o věčnost. Jde o někoho, na kom vám velmi záleží. O někoho, u koho vidíte, jak trpí, je ztracený a hledá pokoj na různých nesprávných místech. Chceš, aby věděli, že Ježíš může vnést světlo do jejich temnoty – ale oni to zatím prostě nevidí.

A když se to stane, bolí to způsobem, který se těžko popisuje. Je to směs lásky

a bezmocnosti. Začnete si klást otázky. Řekl jsem něco špatného? Tlačil jsem na něj příliš? Nebo naopak málo? Přehrajete si rozhovory v hlavě, přemýšlíte o svém tónu hlasu, nebo jestli snad vaše vlastní zlomenost z vás neudělala špatný příklad. Říkáte si: „Kdyby jen mohli zažít to, co já s Bohem – jen jedinkrát – nikdy by se nevrátili k životu bez něho."

Víra není něco, co můžeme darovat jako dárek, který zabalíme do dárkového papíru. Je to něco, co v člověku probouzí Duch svatý. Je to něco, pro co se musejí sami rozhodnout.

Naší úlohou je sázet, zalévat a milovat.

A právě to je na tom tak bolestivé. Můžete je dovést k pravdě, ale nemůžete je přimět, aby ji přijali. Můžete se modlit, až se vám bude chvět hlas a bolet kolena, ale nemůžete přinutit srdce, aby se otevřelo.

Právě to napětí mezi láskou a bezmocností činí učednictví tak obtížným. Někdy musíte ustoupit – a to je to nejtěžší ze všeho. Protože když vám na někom tak moc záleží, tak se ústup jeví jako prohra.

Člověk má pocit, že to prostě vzdal. Ale není to tak. Je to naprosté odevzdání se. Jen vracíme takové lidi do rukou Boha, který je miluje mnohem více, než bychom je kdy mohli milovat my sami.

Pavel řekl: *„Já jsem zasadil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vrůst; a tak nic neznamená ten, kdo sází, ani kdo zalévá, nýbrž Bůh, který dává vzrůst"* (1K 3,6.7). Tento verš přináší útěchu, protože nám připomíná, že jsme neselhali, pokud někdo nereaguje tak, jak jsme doufali. Naší úlohou je sázet, zalévat a milovat. Růst nebo proměnu člověka – to dokáže jen Bůh.

Rovněž Ježíš, dokonalý ve všech ohledech, byl mnohými odmítnut. Lidé viděli jeho zázraky, slyšeli jeho slova, a přesto se od něho odvrátili. Jestliže se s tím setkával i Ježíš, budeme na takovou odpověď narážet i my. Přesto je nepřestal milovat. Nepřestal lidi učit. Stále byl ochotný se pro ně obětovat.

A tak činíme totéž.

Nepřestáváme milovat.

Nepřestáváme se modlit.

Nepřestáváme projevovat laskavost.

Stále věříme, že ten příběh ještě neskončil.

Víra nevykvete vždy přes noc. Někdy trvá roky – dokonce desetiletí –, než se ta semínka proderou půdou. Ale Boží načasování není nikdy chybné, neboť On je trpělivý…, nechce, aby kdokoli zahynul, ale aby všichni došli k pokání (2Pt 3,9). Každou naši modlitbu, každý skutek lásky, každé laskavé slovo – to všechno Bůh může použít. Jeho úsilí je vytrvalé, jeho milosrdenství neochabující – je to ten samý Pastýř, který opouští devadesát devět, aby našel tu jednu zbloudilou (L 15,4).

Když cítíš tu bolest – když se zdá, že se tvé modlitby odrážejí od nebeských zdí –, pamatuj, že Bůh stále působí, i když to není vidět. Možná změkčuje srdce člověka způsoby, které nemůžeš vidět. Možná dopouští, aby jej okolnosti přivedly blíže k němu samotnému.

A když se cítíš unavený, pamatuj, že Ježíš přesně ví, jak se cítíš. Stál před Jeruzalémem a plakal, protože se k němu jeho lid nechtěl obrátit (L 19,41.42). On chápe, jaké to je milovat z hloubi srdce a být odmítnut. Přesto se jeho láska nikdy nezměnila.

Tak se nevzdávejte. Milujte toho člověka dál, i když je to těžké. Modlete se dál, i když se zdá, že Bůh mlčí. Důvěřujte dál, že Boží sliby vždy přinášejí ovoce v tom správném čase (Iz 55,11).

Možná to ovoce za svého života neuvidíte, ale věčnost je dlouhá – a Boží láska je vytrvalá.

Někdy být učedníkem znamená udržovat rovnováhu mezi zlomeným srdcem a nadějí – milovat bez podmínek, modlit se bez důkazů a důvěřovat, aniž bychom viděli. A to samo o sobě je krásným projevem víry.

Každou naši modlitbu, každý skutek lásky, každé laskavé slovo – to všechno Bůh může použít.

Tanya Leigh Woodová *je autorka ze Západní Austrálie, je oddanou manželkou a matkou čtyř dětí a ráda píše o příbězích z každodenního života, které odhalují Boží přítomnost v našich životech.*

Šport, ktorý pomáha

Jana Mrázová, manažérka komunikácie a fundraisingu ADRA Slovensko

Po úspešných minuloročných cestných cyklistických pretekoch vo Voderadoch pokračovalo cyklistické podujatie aj tento rok. Tentoraz sa však gravel cyklisti stretli 4. októbra 2026 v areáli Golf Trnava, kde sa uskutočnilo finále Slovenského pohára v gravel cyklistike – 7. kolo GRAVEL NyNa Cup.

Gravel cyklistika spája prvky cestnej a terénnej cyklistiky. Pretekárov preto čakala trať, ktorá viedla nielen po asfaltových komunikáciách, ale aj po poľných a nespevnených cestách. Súčasťou podujatia bol aj program pre rodiny s deťmi vrátane detských cyklistických pretekov.

Keď šport pomáha

Podujatie však nebolo iba o športových výkonoch. Organizátori sa rozhodli spojiť cyklistiku s pomocou druhým. Dobrovoľné príspevky počas podujatia boli určené na podporu detí v Evanjelickej spojenej škole internátnej v Červenici pri Prešove. Počas pretekov sa podarilo vyzbierať 235 eur.

Pomoc pre školu v Červenici

Evanjelická spojená škola internátna v Červenici pri Prešove je jedinou

školou na Slovensku, ktorá sa špecializuje na vzdelávanie detí s hluchoslepotou. Navštevuje ju 39 detí s viacnásobným zdravotným znevýhodnením.

Škola zároveň buduje nový pavilón, ktorý deťom poskytne ďalšie priestory

na vzdelávanie a rehabilitáciu. Nachádzať sa v ňom budú napríklad dve triedy, multisenzorické laboratórium či priestory na hydroterapiu a masáže.

Aby mohli byť nové priestory využívané aj počas chladných mesiacov, je potrebné zabezpečiť ich vykurovanie.

Preto ADRA Slovensko spustila verejnú zbierku Dajme teplo deťom.

Do pomoci sa môžu zapojiť jednotlivci, firmy aj komunity – ľubovoľným príspevkom alebo zdieľaním zbierky.

Ďakujeme organizátorom, cyklistom, návštevníkom a všetkým, ktorí sa rozhodli podporiť deti v Červenici.

Pretože šport nemusí byť iba o výsledkoch. Môže spájať ľudí a pomáhať tam, kde je to potrebné.

Ak by ste mali záujem podporiť zbierku, stačí naskenovať QR kód.

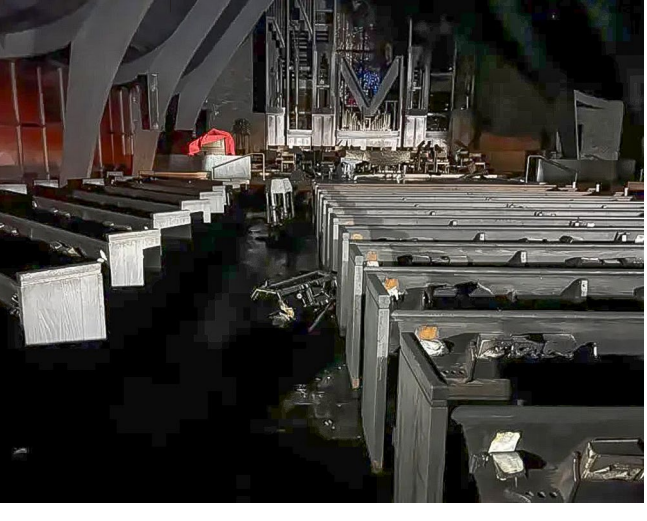

Když přichází krize

Erwin G. Nanasi

Nikdy bych nečekal, že shoří modlitebna.[1]

Jednoho klidného pátečního rána, když jsem jel do naší modlitebny, uviděl jsem, jak temný kouř zahalil místo, kde zaznělo tolik písní a kde bylo vysloveno tolik modliteb.[2]

Modlitebna CASD ve Spencerville po požáru

Zatímco hasiči bojovali s ohněm, nemyslel jsem na pojistky ani na plány na přestavbu – myslel jsem na *koinonii*. Nejen na to řecké slovo úhledně schované v učebnicích teologie nebo ve slovníčcích na konci Bible, ale na živé, pulzující společenství, které z církve dělá *církev*. Takové společenství, které nelze vysílat živě. Takový sbor, který není závislý na lavicích, kazatelnách ani varhanách. Takový, který se objeví na parkovišti, v chladné tmě vytvoří modlitební kroužek a zpívá písně hlasitěji než hasičské sirény.

Co je skutečná *koinonia*?

Slovo *koinonia* se v Novém zákoně vyskytuje mnohokrát.[3] Často se překládá jako společenství, partnerství, sdílení, účast nebo spoluúčast. Verše ve Sk 2,42 vykreslují krásný obraz rané církve: *„Vytrvale poslouchali učení apoštolů a byli spolu (koinonia), lámali chléb a modlili se.“*

Koinonia není společná večeře. Není to další sborový program. Není to přestávka mezi sobotní školou a kázáním. Je to atmosféra, v níž si uvědomujeme

[1] https://spencervillechurch.org/fire-causes-severe-damage-to-spencerville-church/
[2] https://www.instagram.com/reel/C-h0EIXxhd_/?utm_source=ig_web_copy_link&igsh=MzRlODBiNWFlZA==
[3] Viz Sk 2,42; Ř 15,26; 1K 1,9; 10,16; 2K 6,14; 8,4; 9,14; Ga 2,9; Fp 1,5; 2,1; 3,10; Fm 6; Žd 13,16; 1J 1,3.6.7.

svou duchovní vzájemnou závislost a nepostradatelnou přítomnost ostatních věřících.

Koinonia, to hluboké společenství rané církve (Sk 2,42), se projevovalo štědrostí vůči chudým (Ř 15,26) a je zakořeněno v našem povolání ke společenství se samotným Kristem (1K 1,9). Projevuje se v chlebu a kalichu Večeře Páně (1K 10,16) a vymezuje jasné hranice proti duchovním kompromisům (2K 6,14). Vede nás k dávání s radostí (2K 8,4) a spojuje naše srdce s těmi, kterým sloužíme (2K 9,14). Vítá partnery ve službě evangelia (Ga 2,9), oslavuje společné poslání (Fp 1,5) a pramení z přítomnosti Ducha mezi námi (Fp 2,1). Vtahuje nás do Kristových utrpení (Fp 3,10), posiluje naši víru (Fm 6) a těší Boha, když se štědře dělíme (Žd 13,16). Je to naše společenství s Otcem a Synem (1J 1,3) a nemůže existovat bez chození ve světle (1J 1,6.7). *Koinonia* není jen jednou z možností – je podstatou křesťanského života. Je vertikální i horizontální. Je to chvála stoupající vzhůru i vnější láska a služba. Je to sladké, aktivní společenství zahrnující všechny lidi, a to vše zároveň.

Ale tady je ta tvrdá pravda: Často zapomínáme, jak moc ji potřebujeme…, dokud se něco nepokazí.

Oheň a společenství

Když shořela modlitebna ve Spencerville, zapálilo se něco jiného. Možná jste to také zažili (ve své službě, ve své komunitě, ve svém sboru nebo ve svém vlastním nitru): okamžik, kdy krize odhalí to, co není podstatné, a otázka se stane bolestivě jednoduchou: *Kdo jsem, když to, co jsem si myslel, že potřebuji, je pryč?*

Ten den jsme neztratili sbor; ztratili jsme budovu. A v tom okamžiku se spustilo výchozí nastavení Božího lidu: shromáždit se, modlit se, zpívat, číst, truchlit, sloužit, doufat – společně.

V mnoha ohledech požár spustil „obnovení továrního nastavení“, podobně jako když podržíte správná tlačítka na telefonu a vše se vrátí k tomu, jak mělo původně fungovat. Až na to, že tady nešlo o vymazání paměti, ale o připomenutí si identity.

Požár odhalil to, co jsme vždy věděli, ale ne vždy praktikovali: Církev není v první řadě místo, kam chodíme. Je to společenství lidí, kteří žijí *koinonii*, a výheň zkoušek často toto společenství zušlechťuje do něčeho mnohem autentičtějšího, vroucnějšího a potřebnějšího.

Uctívání je tlukotem srdce společenství

Jako vedoucí hudby v našem sboru jsem se naučil, že nás naše hudba někdy může rozdělovat. Když se naše bohoslužby stanou představeními nebo se naše liturgie promění v zaběhlou rutinu, zapomínáme, že společný zpěv je formou duchovního objetí, a to jak s Bohem, tak i s druhými (Ef 5,19; Ko 3,16). Ale když modlitebna lehne popelem a akustika je pryč a my najednou zpíváme venku nebo v tělocvičně se skládacími židlemi a klavírem, který sotva drží ladění, nebo v pronajaté budově, která vůbec neodpovídá tomu, na co jsme zvyklí, pak nejvíce záleží na tom, co *zůstane*.

Zpíváme, protože věříme. Zpíváme, protože někam patříme. Zpíváme, protože když zpíváme, spojuje nás nejen harmonie, ale i požehnaná naděje.

V tom období po požáru jsem pozoroval, jak lidé, kteří léta sedávali v různých řadách, najednou stáli bok po boku. Viděl jsem, jak jim při písních tekly slzy a přitom nyní zpívali s novou silou. Slyšel jsem šumění dětských hlasů mísících se s unavenými vzdechy

starších. Žádné divadlo. Jen aktivní účast.[4]

To je *koinonia.*

Jak nás krize vrací k tomu, na čem záleží

Ať už budujete službu, nebo se zotavujete z něčeho, co narušilo váš rytmus, vaši komunitu, vašeho ducha: Nechte krizi, ať udělá svou práci.

Nechte ji, ať vás *resetuje*.

Jsme příliš pohlceni vedlejšími věcmi (vybavením, značkou, seznamy písní, programy), ale *koinonia* nás volá zpět k podstatnému:

Uctívání, které spojuje: Nejen zpívat *na* lidi, ale vést je k tomu, aby zpívali *společně* jeden s druhým a s Duchem.

Setkání, které uzdravuje: Nejen účastnit se stejné akce, ale být skutečně přítomni jeden s druhým.

Společenství, které něco stojí: Nejen společenské zdvořilosti, ale zranitelnost při sdílení radostí a smutků, času a zdrojů, otázek a proseb.

V jistém smyslu je každá krize pozvánkou k novému začátku. Ne k tomu, abychom znovu vybudovali přesně to, co jsme ztratili, ale abychom si znovu představili, co buduje Kristus.

Osobní, ne volitelné

Dříve jsem si myslel, že *koinonia* je „jednou z věcí", které poskytuje církev nebo sbor. Nyní ji vnímám jako životní sílu. Není to otázka naší volby. Je společenská. Je osobní. Nebyli jsme stvořeni k tomu, abychom uctívali Boha sami nebo kráčeli za ním osamoceně.

Žd 10,25 nás nejen varuje, abychom nezanedbávali společná setkání. Připomíná nám také proč:

„… povzbuzujme se, a to tím více, čím více vidíte, že se ten den přibližuje" (ČSP).

Pokaždé, když se sejdeme, znovu se sjednotíme s naší nejvyšší nadějí. Připomínáme si navzájem, že nejsme blázni, když věříme v příchod království, které zatím nevidíme. Dbáme na to, aby nikdo nepropadl do propasti beznaděje. Díváme se jeden druhému do očí a říkáme: „Stále sem patříš. Stále jsi milován. Pojďme dál."

Obnova již probíhá

Budova ve Spencerville je možná v troskách, ale sbor ne.

A kdekoli zapustí kořeny *koinonia*, tam zapustí kořeny i sbor.

Pamatujte, že Bůh dává *„… čelenku místo popela"* (Iz 61,3). Hledejte žhavé uhlíky. Rozfoukejte je. Kažte o Kristu. Vyzývejte lidi, aby se znovu shromáždili. Zpívejte, i když to bolí. Právě tehdy, když to bolí.

A sledujte, jak Duch obnovuje nejen sbory, ale i naše nitro.

Stále jsme církev. A stále máme jeden druhého.

Nepromarněme dar nového začátku.

Vraťme se ke *koinonii*.

[4] https://ccosda.org/spencerville-church-holds-united-service-after-devastating-fire/; https://www.youtube.com/live/QPiJmAb0Ovs?feature=shared

Jak se hořčičné zrno stává stromem

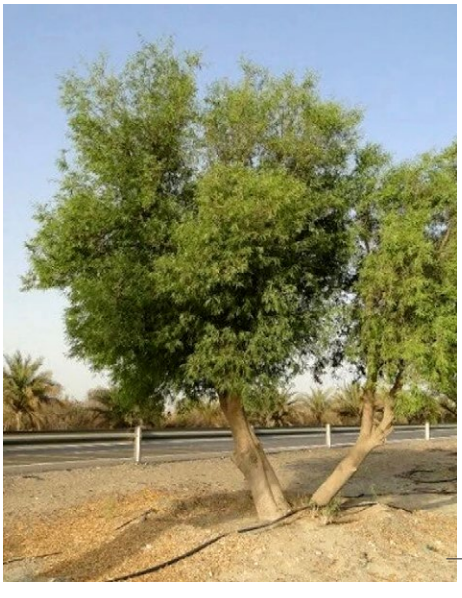
Karel Švorc, sbor Beroun

Také řekl: „K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím je znázorníme? Je jako hořčičné zrno: Když je zaseto do země, je menší než všechna semena na zemi; ale když je zaseto, vzejde, přerůstá všechny byliny a vyhání tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jejich stínu“ (Mk 4,30–32).

Přiznávám, že jsem přirovnání Ježíše, kdy tvrdil, že hořčičné semeno vyroste a stane se z něho strom, na kterém dokonce budou hnízdit ptáci, desítky let nerozuměl. Aby taky jo, stačí se projít za město do přírody a na hořčici ve formě byliny určitě narazíte. Latinským názvem Sinapis alba dorůstá za příhodných podmínek do výšky sotva jednoho metru. Ovšem ptáci si na takové rostlině určitě hnízdo neudělají. Jak to tedy je? Není to problém chybného překladu? Anebo myslel Ježíš jiný botanický druh než naši známou hořčici?

Vhodným adeptem pro vysvětlení je Salvadora perská, nazývaná jako „hořčičný strom“, který roste v oblasti Blízkého východu. Dorůstá výšky až sedmi metrů a její listy mají jemně hořčičnou chuť. Na takovém stromu ptáci bez problému zahnízdí. Semena mají průměr čtyři milimetry. Plody jsou malé kuličky velké tři až deset milimetrů, nejsou ovšem zdrojem pro výrobu hořčice. Mezi muslimy je tento strom známý jako „kartáčkový strom“ (miswak) a mladé výhonky větví jsou používány pro čištění zubů. Laboratorně byly prokázány antibakteriální a jiné léčivé účinky. Výtažek z kořenů zmírňuje bolesti zubů. Přírodní kartáček i zubní pastu Miswak lze běžně koupit v lékárnách i v naší zemi.

Děkuji Bohu za vysvětlení nejasného textu a posílení důvěry v jeho Slovo.

Salvadora perská, nazývaná jako „hořčičný strom“

Modlitební týden: Tradice, která měla probudit církev

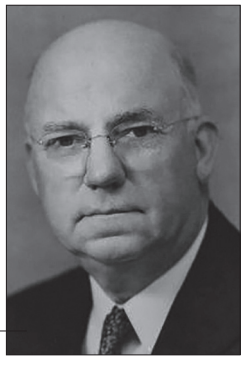
Marek Harastej, ředitel Adventistického teologického institutu

V jedné africké vesnici žila osmdesátiletá vdova po jednom z místních náčelníků. Sama bez manžela zchudla natolik, že jí nezbylo téměř nic. Připravovala se na křest, který ale, jak vysvětlila misionáři, už tři roky odkládala. Důvod byl velice prostý. Neměla na křest vhodné šaty. Zůstalo jí jen několik kůží, do kterých se oblékala, a nedovedla si představit, že by v nich mohla být pokřtěna.

Vysvětlení, že Bůh ji přijímá takovou, jaká je, pro ni bylo skutečným evangeliem.

Takový příběh, který by se docela dobře hodil například do některé z přednášek modlitebního týdne. Nemyslíte?

On se tam ale nejenom hodil. On tam skutečně byl. A to přesně před sto lety.

William Henry Branson

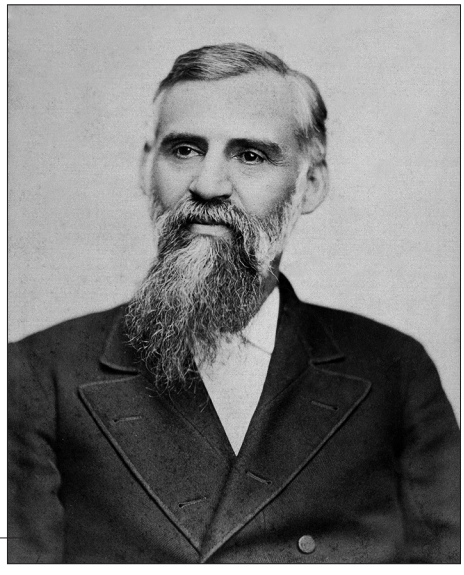
Příběh ve své přednášce pro modlitební týden roku 1926 vyprávěl William Henry Branson. V té době devětatřicetiletý předseda Africké divize Církve adventistů sedmého dne. Člověk, který se již ve čtyřiadvaceti letech stal předsedou sdružení, později vedl celou Africkou divizi a v roce 1950 byl zvolen předsedou Generální konference. Což je samo o sobě zajímavá informace, která trochu narušuje některé zažité představy, jež si občas rádi hýčkáme, o tom, jak zkostnatělou církví jsme, která nedovede dát prostor mladým lidem.

Bransonova přednáška s názvem *Jak se pohané chovají ke křesťanským zásadám* vyšla v souboru modlitebních přednášek pro rok 1926. Český text přednášek tehdy vydalo Adventní nakladatelství v Brně-Králově Poli. A právě tyto texty si při modlitebním týdnu před sto lety četli naši předkové. Ať už naši skuteční, rodinní předkové, nebo ti, které můžeme nazvat svými předchůdci ve víře.

Modlitební týden se tehdy konal od 11. do 18. prosince, tedy téměř o měsíc později, než jsme zvyklí dnes. A není to jediná věc, která se během jeho dlouhé historie změnila.

Jedna z nejstarších adventistických tradic

Modlitební týden patří k nejstarším tradicím Církve adventistů sedmého dne.

George Ide Butler

První se uskutečnil na přelomu let 1885 a 1886, tedy pouhých 22 let po oficiálním vzniku naší církve. Konkrétně od 24. prosince 1885 do 2. ledna 1886.

Původně nesl poněkud nezvyklý název *Týden modliteb a pokory* (*Week of Prayer and Humiliation*). Jeho zavedení prosadil tehdejší předseda Generální konference George Ide Butler, který také sám napsal úvodní text vysvětlující smysl této nové iniciativy zveřejněný v časopise *Review and Herald* a také první přednášky.

A proč vlastně adventisté něco takového potřebovali?

V naší církvi občas zaslechneme různá vysvětlení. Podle některých vznikl náš modlitební týden jako určitá konkurence Týdne modliteb za jednotu křesťanů. Jiní tvrdí, že se adventisté nechali inspirovat podobnou iniciativou křesťanské organizace mladých lidí YMCA.

Pravdou je, že podobné iniciativy v tehdejším křesťanském světě skutečně existovaly. Ostatně ani Butler ve svém článku nezastíral, že podobná modlitební setkání pořádají také jiná křesťanská společenství.

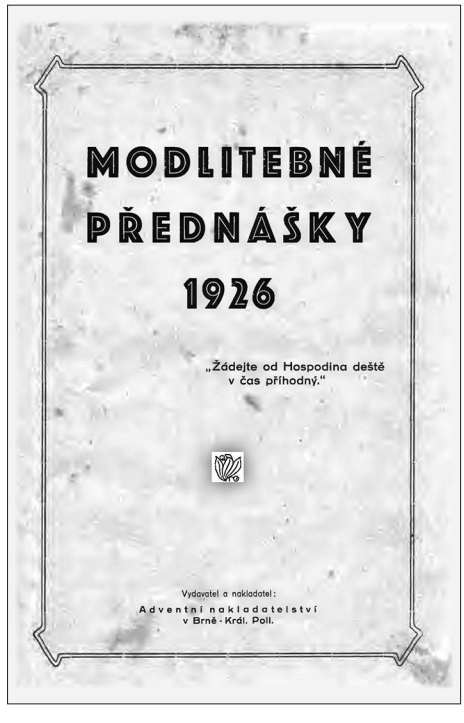
Skutečný důvod vzniku adventistického modlitebního týdne však byl mnohem jednodušší. Vycházel z konkrétních potřeb tehdejší církve.

Butler při jeho zavedení zdůrazňoval tři skutečnosti. Potřebu probudit církev z duchovního spánku, vážné finanční problémy, se kterými se církev potýkala, a konečně důležité otázky, před kterými adventistické společenství stálo a na které potřebovalo společně hledat odpovědi.

A takových otázek rozhodně nebylo málo.

Mladá církev se postupně proměňovala z relativně malého amerického náboženského hnutí v mezinárodní společenství. S tím přicházely otázky organizační, ale také teologické.

Právě v této době se začínaly vyostřovat některé teologické spory, které později vyvrcholily na známém zasedání Generální konference v Minneapolis v roce 1888.

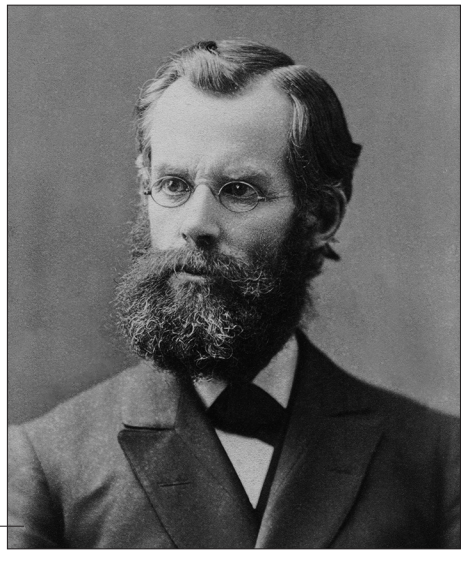
Vedle těchto vnitřních otázek však církev řešila ještě jeden problém. Stále intenzivněji se zapojovala do celosvětové misie, na kterou jí začínaly chybět finanční prostředky.

Misionáři, kteří byli ochotni obětovat všechno

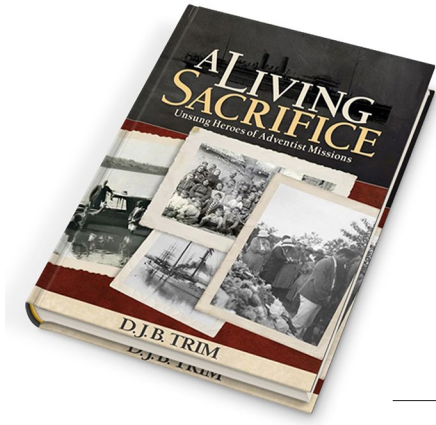
Abychom pochopili situaci, ve které modlitební týden vznikal, musíme se na chvíli podívat do dějin adventistické misie.

Ještě v roce 1874, tedy jedenáct let před prvním modlitebním týdnem, vyslala církev svého prvního oficiálního zahraničního misionáře Johna Nevinse Andrewse do Švýcarska. Ačkoliv se adventistické poselství dostávalo za hranice Spojených států již dříve, systematická zahraniční misie byla teprve v počátcích.

V roce 1880 působilo mimo Spojené státy pouze pět adventistických evangelizačních pracovníků v osmi misijních oblastech. V roce 1890, o deset let později, jich bylo již 56. A v roce 1900 působilo v zahraničí 481 evangelizačních pracovníků ve 42 misijních oblastech.

John Nevis Andrews

Kniha J. B Trima A Living Sacrifice: Unsung Heroes of Adventist Missions

Během pouhých dvaceti let tak jejich počet vzrostl téměř stonásobně. Právě tento mimořádný rozvoj však znamenal také rostoucí finanční nároky. Bylo třeba hradit cestování, živobytí misionářů, zakládání škol, tisk literatury i vznik dalších misijních institucí.

Že nešlo o nijak jednoduchou práci, připomíná adventistický historik David J. B. Trim ve své knize *A Living Sacrifice: Unsung Heroes of Adventist Missions* (Živá oběť: Zapomenutí hrdinové adventistické misie).

Trim upozorňuje, že naše představy o prvních misionářích jsou často poněkud romantické. Známe jejich dobrodružné příběhy, vyprávění o nebezpečných cestách a zázračných vysvobozeních. Méně už si uvědomujeme, že mnozí z nich za své rozhodnutí zaplatili vlastním zdravím nebo životem.

V roce 1885 byla situace natolik vážná, že některé zahraniční misie byly značně zadlužené. Evropská a skandinávská misie neměly dostatek prostředků, peníze chyběly rovněž misijní práci v Anglii a Austrálii a finanční problémy pociťovaly také další církevní instituce.

Rovněž toto je možná zajímavý moment, na který si můžeme vzpomenout, až budeme přispívat do sbírky

my – že první modlitební týden vznikl mimo jiné proto, aby podpořil misijní práci u nás v Evropě.

Církev přitom stála před obtížnou otázkou. Má omezit své misijní aktivity, protože na ně nemá dostatek prostředků? Nebo má své členy vyzvat, aby byli ochotni pro šíření evangelia přinést větší osobní oběti?

Právě druhá možnost nakonec zvítězila. A z tohoto rozhodnutí se zrodila jedna z nejstarších tradic naší církve – modlitební týden.

Modlitební týden a vánoční dárky

Z dnešního pohledu je poněkud nezvyklé, že první modlitební týden začínal právě o Vánocích. Nebyla to však náhoda.

Ve stejném čísle časopisu *Review and Herald* z 15. prosince 1885, ve kterém Butler vysvětloval smysl modlitebního týdne, vyšel také článek Ellen Whiteové věnovaný vánočním dárkům.

Ellen Whiteová v něm upozorňovala, že lidé často vynakládají nemalé prostředky na nejrůznější dárky pro své blízké. Nezřídka přitom kupují věci, které obdarovaní ani nepotřebují a které přinášejí pouze krátkodobé potěšení.

Připomínala proto, že Vánoce jsou především připomínkou velkého Božího daru člověku. Neměly by být pouze příležitostí k tomu, abychom obdarovávali jeden druhého, ale také k tomu, abychom přemýšleli, co můžeme dát Bohu. Vybízela adventisty, aby alespoň část prostředků, které by jinak utratili za vánoční dárky, věnovali na šíření evangelia. Aby se také další lidé mohli dozvědět o Ježíši Kristu a jeho oběti.

Právě proto se v prvních desetiletích modlitebního týdne ustálilo spojení společných modliteb s mimořádnou finanční sbírkou, které se příznačně říkalo *Vánoční dary*.

Tato tradice ostatně přežila až do současnosti. Přestože dnes naši sbírku již nenazýváme vánočními dary, její původní smysl zůstává zachován. Adventisté se během modlitebního týdne stále zapojují do mimořádné sbírky určené na podporu celosvětové misijní práce.

Od dopisů starším sborů k digitálním přednáškám

Od roku 1885 se modlitební týden postupně stal pevnou součástí adventistického života.

A přestože se v průběhu let měnily jeho termíny, témata i podoba, základní myšlenka zůstávala stejná. Adventisté se scházeli ve svých sborech, společně četli připravené texty, modlili se a přemýšleli o poslání, které jim Bůh svěřil.

Zajímavé je, že od počátku hráli při organizaci modlitebního týdne důležitou roli starší sborů. Právě oni měli povzbuzovat členy, vést modlitební setkávání a pomáhat vytvářet duchovní jednotu místního společenství.

To, co dnes známe jako oběžník s pokyny k organizaci modlitebního týdne, mělo v minulosti podobu dopisů určených především místním vedoucím, kteří měli za jeho průběh odpovídat.

Ještě v českých modlitebních přednáškách z roku 1926 najdeme velmi konkrétní instrukce, které tuto odpovědnost připomínají. Autoři zdůrazňují, že za organizaci modlitebních shromáždění odpovídají starší jednotlivých sborů.

A obsahují také jedno zajímavé praktické doporučení: jednotlivé přednášky by měli předčítat lidé, kteří umějí číst zřetelně, hlasitě a s důrazem. Aby se

na svůj úkol mohli dobře připravit, měli by příslušný text přednášek dostat předem.

Od počátku tedy nešlo jen o soubor článků určených k individuálnímu čtení. Modlitební týden byl společnou duchovní zkušeností celého sboru.

Proměňovala se také forma samotných materiálů. Z původních textů a pokynů publikovaných v církevním tisku postupně vznikala pravidelná čtení, zvláštní vydání časopisů a samostatné brožury. Později se přidaly také zvláštní přednášky a programy určené dětem. V současnosti jsou materiály dostupné rovněž v elektronické podobě, která se stále více využívá.

Své zvláštní místo v této tradici má Ellen Whiteová. Její články a výzvy provázely modlitební týdny již od samotných počátků. V sedmdesátých a osmdesátých letech 20. století byly některé přednášky sestavovány z jejího literárního díla. A také dnes bývá závěrečná přednáška modlitebního týdne tradičně připravována právě z jejích spisů.

Proměňoval se ovšem nejen způsob, jakým byly přednášky vydávány, ale také jejich obsah.

Když se vrátíme k modlitebním přednáškám z roku 1926, možná nás překvapí, že většina z nich vlastně o modlitbě příliš není.

Jejich autoři se zabývají především celosvětovou evangelizací, osobní odpovědností věřících za šíření evangelia, potřebou většího misijního nasazení a finanční podporou zahraniční misie.

Názvy jako *U víře vpřed!*, *Dílo v domovině základem vnější misie*, *Buďte obětaví* nebo *Lid adventní jde vpřed po veškerém světě* dobře vystihují tehdejší důrazy.

Ostatně není divu. Mezi autory nacházíme především významné představitele světové církve, předsedy divizí, správce církevních financí i zkušené misionáře.

V dalších desetiletích se témata modlitebního týdne postupně rozšiřovala. Větší prostor dostávaly různé teologické otázky a postupně také témata osobního duchovního života, vztahu s Bohem a křesťanské spirituality.

Dnes jsou modlitební přednášky často zaměřeny především na osobní duchovní obnovu, modlitbu, vztah s Kristem a každodenní prožívání víry.

Neznamená to samozřejmě, že by současné přednášky opustily misijní rozměr křesťanského života nebo že by před sto lety adventisté nepovažovali osobní spiritualitu za důležitou. Proměnilo se spíše to, které důrazy se v jednotlivých obdobích dostávaly do popředí.

A právě proto mohou být staré modlitební přednášky zajímavým svědectvím nejen o tom, čemu naši předkové věřili, ale také o tom, jak rozuměli svému poslání a jaké otázky tehdy považovali za nejdůležitější.

Probudit, sjednotit a inspirovat

Od prvního modlitebního týdne uplynulo více než 140 let. Naše církev se za tu dobu výrazně proměnila. Z malého amerického náboženského hnutí se stalo celosvětové společenství s miliony členů.

Změnil se také svět, ve kterém žijeme. A spolu s ním se proměnily otázky, které si jako církev klademe.

Přesto se domnívám, že tři základní důrazy, které George Ide Butler spojoval se vznikem modlitebního týdne, neztratily nic ze své aktuálnosti.

Probudit se z duchovního spánku. Sjednotit se. A být ochotni přinášet oběti pro Boží dílo.

SOS ADRA Nepál

Pomozte lidem v Nepálu začít znovu

„Nereagujeme pouze na bezprostřední krizi, ale zůstáváme i během zotavování, především v zimě. Zasažení potřebují kromě materiální pomoci také pocit důstojnosti a možnost se vrátit k běžnému životu.“

— Suman Rawal, koordinátor pro mimořádné události ADRA Nepal

Děkujeme ♡

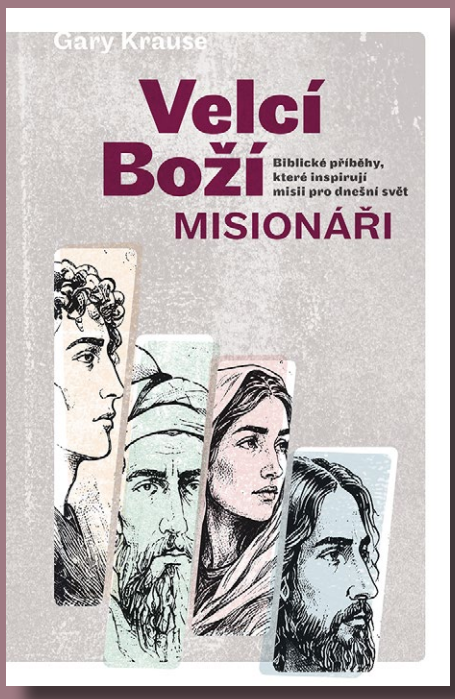

darujme.cz/sos-nepal

QR platba

ADRA

Foto: ČTK | AP | Niranjan Shrestha

Gary Krause

Velcí Boží misionáři

Biblické příběhy, které inspirují misii pro dnešní svět

„Kdyby apoštol Pavel žil dnes, jak by se proměnil způsob jeho služby? Jak by vypadalo jeho poselství? Místo citování pohanských básníků na Areopagu by dnes rozebíral filmy z Netflixu?“

Autor se v knize zamýšlí nad tím, jak sdílet dobrou zprávu o Kristu v dnešní postmoderní společnosti a zda je možné se inspirovat postupy a metodami lidí, kteří žili v dávné i nedávné minulosti.

Dnes většina postmoderních lidí nepovažuje organizované náboženství za hlavní autoritu. Ve skutečnosti mnoho lidí Bibli nejenže nevěří, ale vůbec nic o ní neví. Nezajímá je, zda je něco správné, nebo špatné podle Bible. Nezajímá je ani teologie, ani co je „pravda“. Neřeší, zda je správným dnem odpočinku sobota, nebo neděle. Nepřemýšlejí o tom, zda život začíná po smrti, nebo až po vzkříšení. Nejprve je třeba je přesvědčit, že život po smrti vůbec existuje. Jak si k nim můžeme najít cestu? Jak vůbec začít sdílet evangelium způsobem, který pro ně bude srozumitelný a relevantní?

Gary D. Krause se narodil na Fidži do rodiny australských misionářů. V současné době působí na Generální konferenci CASD jako ředitel organizace Adventist Mission, která má na starosti zakládání sborů a osvětu v rámci globální misie. Manželka Bettina, rovněž pocházející z Austrálie, je redaktorkou časopisu Liberty, dcera Bethany studuje na univerzitě. Gary je držitelem doktorátu z University of Queensland, kde se zaměřoval na komplexně pojatou misii ve městech. Je autorem dvou knih: God's Great Missionaries a God's Mission, My Mission.

130 × 200 mm / brožura / 156 stran

Objednávky přijímá Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5, 160 00 Praha 6 – Sedlec, e-mail: expedice@adventorion.cz, tel.: 603 553 625, www.adventorion.cz.